PROMIN

ПРОМІНЬ

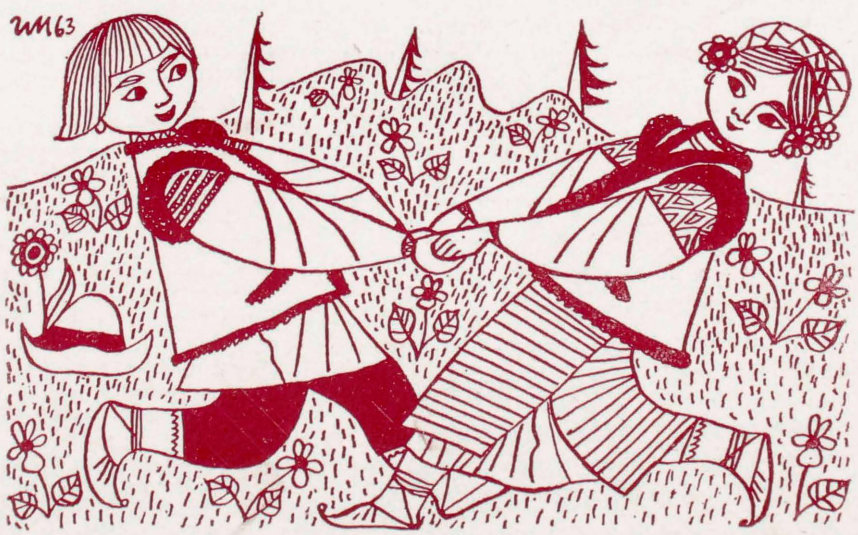

No. 5
MAY
1983

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XXIV ТРАВЕНЬ 1983 Ч. 5

Виходить раз у місяць

Видає

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплата в Канаді $12.00
Передплата до інших країн 12.00
Поодиноке число 1.20

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

PROMIN

No. 5 MAY, 1983 VOL. XXIV

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Subscription in Canada $12.00
Subscription in other countries 12.00
Single copy 1.20

Address:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ:

О. Лятуринська — На Благовіщення 1
О. Стефанович — На Великдень 1
Наталія Кібець — Великий день 1
Н. Кібець — Любіть своїх матерів 2
Є. Шабліовський — Образ матері у творчості Шевченка 2
З культурної і громадської хроніки 6
Уляна Пелех — Микола Вінграновський — поет що любить Україну 7
М. Вінграновський — Скажи мені, Дніпре 11
— За С. Килимником — У Великодню ніч біля церкви 12
І. Мушка — З Пров. З'їзду у Східній Канаді 13
„Смолоскип" — В Мадриді відзначено 5 українських жінок політв'язнів 14
— Culture is Still For Living 15
— Нашим дітям 19
Громадська і родинна хроніка 20
Квіти незабутнім 27
Стефанія Кульба — Довкола дому 29
Великодні привітання 30

НА ОБКЛАДИНЦІ: Галина Мазепа — На Великдень

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ 1982

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон ..... $ .50
Вибране, Г. Мандрика 1.50
Видатні жінки Українки, Н. Полонська-Василенко 6.00
Довідник про Союз Українок Канади ..... .10
Листки взорів з мистецької книжки, хрестиками, явор., низин. ..... .25
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська 1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня народження Лесі Українки 2.50
Навчаймо дітей своїх української мови, Митр. Іларіон ..... .20
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки 10.00
На Роковини Івана Франка 1.00
П'єса, „За нами, сестри!" — Анна Звоздецька 1.50
П'єси для молоді 2.50
Програма для садочків, С. Магус 1.50
Програма для Молодших Відділів СУМК 2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської 1.00
Програма на свято Св. Миколая 3.50
Про життя і творчість Ольги Кобилянської ..... .50
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК 10.00
50-річчя здобуття громадських прав укр. жінки, Г. Янішевська ..... .75
Статут Союзу Українок Канади ..... .25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК 15.00
Три сильветки, Л. Білецький 1.50
Українські коляди, С. Яременко ..... .75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова 3.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак 2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді 6.00

ТАКОЖ МАЄМО НА СКЛАДІ:

Візитівки „гийсті новтс" з смолоскипом ..... тузин 1.50
Портрет Лесі Українки 2.00
Картки на листи з конвертами, з смолоскипом тузин ..... тузин 1.50
Макатки — сувенір з Ювілею 50-ліття Союзу 5.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, клиновий листок 1.50
СМОЛОСКИП — відзнака Союзу Українок Канади 15.00
Срібні ложечки з смолоскипом 12.00

Додайте 10% на опалту пошти! Пишіть до:
UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
№25 11024 — 82 Ave.,
Edmonton, Alberta T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

Оксана Лятуринська

НА БЛАГОВІЩЕННЯ

О, як би, як це розказать?
Весни повітря тисне болем груди.
Мабуть зелені гаті в нас,
Цвітуть вітрянки і медунки.
І подих чорної землі.
О, мати вічно животворна,
дні соняшні тобі грядуть:
благословенна будь!
О, як би, як це розказать?
О, тугу понеси, журавлику, до сходу
низький уклін неси полям,
уклін мій лукам і оборам!
Чужа, не наша й ніби наша голубінь ясна,
Її повітря рве і тисне груди.
Мабуть, бруньки зелені в нас,
цвітуть вітрянки і медунки.

Олекса Стефанович

НА ВЕЛИКДЕНЬ

М.К.

На Великдень діл і вись
Сонце злото заливає,
На Великдень сонце грає —
Блись-блись!...

На свята усім святам,
На яєчко на червоне,
На дзвіниці усі дзвони
Бам-бам!...

І так любо для діток
Позбігатися гуртками
І на сонці крашанками —
Цок-цок!...

Великий День

Христос воскрес!...
Воістину воскрес!...
З осяяного радісного храму
лине у ніг воскресний спів небес.
І жайворонків пісня многокрила...
Ні, ми не вмерли! Лиш тамуєм дих!
Бо Він не мертвих Бог, але живих!
(Леонід Мосендз)

Найрадісніша, найцікавіша творча, життєдайна пора року в Україні та й в усіх народів світу — це весна. З нею пов'язаний цикл святкувань — СОНЯШНОГО КОЛА, започаткування якого носила назву ВЕЛИКОГО ДНЯ, пізніше — ВЕЛИКОДНЯ. Тепер Великдень починається (після Великого посту) з Вербної Неділі, коли в церкві в суботу ввечері і в неділю на Утрені, а в деяких місцевостях після Літургії освячують і роздають гілки верби.

В уяві наших прапрадідів (пращурів) — система весняних свят, вважалась, як цілковита перемога весни-літа над зимою (в давнину розрізняли лише літо й зиму), перемога життя над мертвотою. Великий день вважався „Найбільшим днем" у році (весняним рівноденням), „коли й сонце не заходило". В цей день оживає усе живе й неживе. Тішиться й радіє Великому дню вся природа від найменшого жучка і до вінця природи-людини, все і всі співають хвалу весні, сонцю, життю й Великому дню.

З приходом християнства — „свято весняного сонця" — християнізувалося і злилось із святом ВЕЛИКОДНЯ — ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТА. Дехто вважає, що розкриття нашої праісторії, аналіза нашої первісної культури, робиться за рахунок християнства й до деякої міри умалює християнство. Але, насправді, це не зменшує великої ідеї християнства, навпаки, підносить нашу християнську обрядовість, культуру, святиню — душу нашого народу. Це допомагає нам пізнати себе, свою історію, свій нарід. Ми мусимо бути горді, що протягом тисячоліть утримали наші святощі, культуру наших пращурів. Наші далекі прапрадіди довгі віки — тисячоліття тримали глибоку віру в сили природи, та й для нас людей двадцятого століття весна є втіленням — символом воскресіння, народження, любови, доброти, ласки й радости життя, надії. У весняну пору з'являється в людини творчий дух, надхнення до праці, до життя; у молоді до кохання, до одруження. Не дарма з віків утворилось побажання в українського народу: „Будь весела, як весна, багата, як земля, здорова, як вода!"

Хто ж надхненник цієї радости, хто посилає благодійне тепло? — Сонце! Ось чому сонце — Сварог і стало в далекі доісторичні часи первісної культури Даждьбогом! Сонце на небі! Небо було святістю! З неба падає дрібен життєдайний дощ; з неба вночі сяє місяць. Все

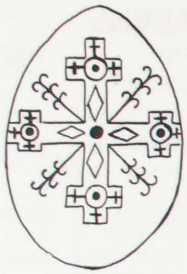

З світлим празником Воскресення Христового

ЦЕНТРАЛЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

і

РЕДАКЦІЯ „ПРОМЕНЯ"

засилає найкращі побажання

ВСЬОМУ ЧЛЕНСТВУ СОЮЗУ, ЇХ РОДИНАМ, ПЕРЕДПЛАТНИКАМ ЖУРНАЛА І ВСЬОМУ УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ

РАДІСНЕ

Христос Воскрес!

Анна Звоздецька — голова **Леся Івасюк — секр.**

це, разом взяте утворило наші традиційні святкування, пов'язані з Сонцем (соняшною системою — колом). Тому і у нас Великодня ніч — це свята ніч, чарівна ніч, благодійна, радісна, ніч щастя! Великодня ніч — Божественна ніч, у цю ніч і Христос Воскрес, радість світу приніс. У цю ніч, Великодню ніч, думи — мрії добрих людей здійснюються; і щастя ходить у цю ніч, а приходить воно до людей, коли вони не сплять . . .

Усі душі померлих, дідів-прадідів у цю ніч ходять по світу, є присутні в кожній хаті нащадків своїх . . . Тому в цю ніч нікому з дорослих спати не можна, лише малі діти та хворі можуть спати, їх охороняють духи прапрадідів. У цю ніч Христос Воскрес і хто не спить, посилає йому Воскреслий Христос здоров'я, силу, радість і добро . . .

Всю ніч перед Великим днем мусить бути вогонь — світло. Вогні великодньої ночі вважаються добродійні, чарівні, очисні. В давнину цими вогнями вітали прихід Великого дня, посилали привіт новолітньому весняному Сонцю . . . Ці вогні світили „живим" усім душам дідів-прадідів . . . В цю Великодню ніч лихі сили неспроможні заподіяти зла. В цю ніч вітають духи-душі дідів-прадідів і дорогих померлих у хатах своїх нащадків — благословляють п о ч а т о к літа!

У Великодню ніч земля відкриває своє лоно й показує заховані скарби. У цю ніч земля з усім живущим на ній світом, готується зустріти новорічного життєдайного Бога, який подає нам добро. Хіба це не є гарним звичаєм, який варто передавати з покоління в покоління. Може було б більше любови між нами і ми скорше подолали б злу силу, що роз'єднує нас, наближає до диявола. Нехай же прийдешний ВЕЛИКДЕНЬ буде нам ВОЇСТИНУ ХРИСТОВИМ! Прийде світло, все розквітне, зникне Сила перепон —

"... Вся земля — святий амвон!
Сяйвом душі всі облиті
І немає їм на світі
Заборони . . ."

(Гр. Чупринка)

Наталія Кібець

Міннеаполіс, Міннесота
березень 1983 року

Образ матері у творчості Тараса Шевченка

(Скорочено)

Поряд з величними постатями героїчних борців, народних месників, поряд з історичними діячами визвольного руху і чарівним образом ліричного героя у творчості Шевченка проходить прекрасний своєю моральною силою і чистотою жінки образ матері, сестри, дівчини, коханої. „Такого полум'яного культу материнства, — писав М. Рильський, — такої апотеози жіночого кохання і жіночої муки не знайти, мабуть, ні в одного з поетів світу. Нещасний в особистому житті, Шевченко найвищу і найчистішу красу світу бачив у жінці, в матері".

Протягом усього свого творчого життя поет співав величальну пісню матері: "Слово мамо. Великеє, Найкращеє слово!" („У нашім раї").

У повісті „Близнята" Т. Шевченко розповідає: „Я пам'ятаю один зворушливий Вечір у моєму житті. Восени ми поховали свою матір, а на Святий Вечір понесли вечерю до діда і, сказавши: „Святий Вечір! Прислали до вас, діду, батько й ..." усі троє заридали. Нам не можна було сказати „й мати".

Без перебільшення можна сказати, що Жінка-Мати знайшла в Шевченкові свого речника, який усьому світові повів і про велику любов і невимовну печаль материнську, і про невимірне горе вдови, і про страчене життя дівчини-покритки — повів так, що не одне серце перейнялося болем і вболіванням за кожну долю жіночу.

З якою силою, приміром, розповідає Шевченко про трагедію материнської любови в повісті „Наймичка": „Вона (Лукія, покритка — Є. Ш.), сердешна, не могла одірватися від того місця, де виростала її безталанна, її гарнесенька дитина. Скільки разів вона підходила вночі до хутора, обходила його кругом, висиджувала безсонні ночі в рові, а неділями, коли челядь ішла на село, вона невидимкою підкрадалася до самої брами, щоб почути хоч голос своєї любої дитини. Скільки разів вона заміряласа увійти в двір і випросити назад або й украсти своє дитя, бо без дитини їй не можна було жити на світі, ні хліб, ні вода не йшли їй на душу і сонце Боже не світило й не гріло".

Сила материнської любови робить жінку здатною на найбільшу самопожертву. Любов матері — наймогутніше почуття. З трепетним благоговінням, скажемо більше — з обожнюванням ставиться поет до цього почуття і для вираження його знаходить найтепліші слова:

"... Бо то мати сповивала. І літом укрила останньою свитиною!..."

Любіть своїх матерів

Свій початок має вітер у полі,
Кожна річка, кожна із пісень.
Свій початок має кожна доля,
Свій початок,
Ранок свій
І День.
І в лоні матері
Дитина має свій початок,
Збирає мудрість і відлуння
Дорогих для матері імен,
Сплітає радощі і горе,
Гордість і пошану
Чарівнішу від казок —
Материних пісень.
Не освідчуйтесь матерям у коханні, —
Просто любіть їх — своїх Матерів.
Якщо матері щем перехопить дихання,
Станьте диханням їй у журі,
Станьте промінчиком їй у світанні,
Чистую пісню свою принесіть...
Не освідчуйтесь матерям у коханні, —
Просто любіть їх — своїх Матерів.

Наталія Кібець

Міннеаполіс, Міннесота
квітень 1983 року

Все краще, найдорожче у світі асоціюється у Т. Шевченка з образом матері. Музу свою він називає „святою мамою" і звертається до неї з таким благанням:

А як умру, моя святая!
Моя ти мамо! положи
Свого ти сина в домовину,
І хоть єдиную сльозину
В очах безсмертних покажи.

Від початку й до кінця Шевченко у своїй творчості лишився вірним цьому улюбленому образу. Він у нього — в сяйві найвищої краси і святости. Однак образ матері у Шевченка — не тільки образ страждання і муки. Він переростає в образ подвигу в ім'я любови. В поемі „Неофіти" в постаті матері Алкіда змальовано образ страдниці-жінки, любов якої до сина підносить її на вершину героїзму. Мати знаходить шлях до єднання із закатованим сином через прийняття його „нової правди", через утвердження святої справи, за яку загинув син:

І ти слова його живії
В живую душу прийняла.
І на торжища і в чертоги
Живого істинного Бога
Ти слово правди понесла.

Це був новий образ матері, якого ще не знала ні українська, ні російська, ні світова література.

У поемі „Марія" образ самовідданої матері-борця розкрито з великою художньою силою. Марія виховала сина, який покликаний був нести людям „світ істини" і за це прийняти тяжкі муки; вона стає його наставницею: „Сама його, сама й навчила добру і розуму". Дедалі більше переймається Мати правдою вчення Сина. Вона не кидає його й тоді, коли Син іде на тортури й смерть:

...А за ним,
За Сином праведним своїм,
І ти пішла...
Пішла тинятись попідтинню,
Аж поки, поки не дійшла
Аж до Голгофи... Бо за Сином
Святая Мати всюди йшла...

Мати-героїня, мати-сподвижниця, Марія після загибелі Сина присвячує себе тій справі, за яку віддав життя її Син. Шевченко, пише Іван Франко, „не на те писав свою поему і зробив Марію її героїнею, щоби дати їй умерти зовсім безславно та безслідно. Правда, зі сфери бідности та сирітства вона не виходить, але проте духом вона далеко вища від свого окруження, навіть від тих товаришів та сопутників Ісусових, яких він іменував своїми апостолами.

Любов до Сина стає у Марії любов'ю до людей, і сила цієї любови робить чудо. Вона відроджує людей, духово збагачує:

І їх унині і страх
Розвіяла, мов ту полову,
Своїм святим огненним словом!
Ти дух святий свій пронесла
В їх душі вбогії! Хвала!
І похвала тобі, Маріє!

Мужі воспрянули святії,
По всьому світу розійшлись.
І іменем твойого Сина,
Твоєї скорбної дитини,
Любов і правду рознесли
По всьому світу.

Віковічна тема Надземної Мадони стає соняшним гимном Матері, її боротьбі за людське щастя. Найчистіша, найвища краса — це краса материнської любови. Вона всемогутня, всепокоряюча.

Шевченкова мати-жінка не тільки страждає. Вона й протестує, обурюється, чинить опір, мстить. Якщо Катерина здатна була лише на пасивний протест і наклала на себе руки, то вже Оксана в поемі „Слепая" виступає месницею за зганьблену честь.

У повісті „Наймичка" перед нами теж образ такої жінки. Лукія сповнена почуття гідности за себе й за сина; вона морально незмірно вища від офіцера, і це виявляється у всій її поведінці. І. Франко, зіставляючи образ Катерини з образом Лукії, дійшов до висновку: „Катерина топиться, а її дитя стає поводатором сліпого старця — се конець людини гарячої та слабої духом, що боїться важкої боротьби з життям серед погорди і наруги людської. Наймичка вибирає власне сю дорогу, посвячує себе цілковито для щастя своєї дитини і ціною цілого життя, повного абнеґації, осягає ту ціль,

впроваджує свого сина знову до тої святині сімейного життя, з якої її саму безповоротно випхнуло чисте та нерозумне почуття".

Крім традиційної покірливости, Шевченко помічає в жінках нові риси. В поемі „Сотник" змальовано образ сміливої дівчини, яка вирівається з полону усталених звичаїв. Вона сміливо прагне до нового життя: "...А я таки У Київ з Петрусем Помандрую, хоч що хочеш! Я не побоюся, Серед ночі помандрую..."

В ряді хвилюючих жіночих образів Шевченко розкрив важливі проблеми морального обов'язку. Ось краща на селі дівчина, зустрівши колодника, який убив панича (той намагався збезчестити цю дівчину) і за це зараз іде в Сибір, — одмовляється від шлюбу, від спокійного життя і без вагань прямує за своїм захисником, щоб розділити його каторжні муки.

У своїй праці про творчість Т. Шевченка І. Франко писав: „Не знаю в літературі всесвітній поета, котрий би так витривало, так гаряче і з цілою свідомістю промовляв в обороні жінок, в обороні їх права на повне, чисто людське життя, котрий би таким могучим словом бичував усе те, що в'яже, деморалізує і тисне женщину. Не знаю в літературі всесвітній поета, котрий би представив так високий і так щиро людський ідеал жінки-матері, як се вчинив Шевченко..."

Коли поет мріє про загальне щастя на землі, то воно уявляється йому, як єднання матері і дітей:

І на оновленій землі
Врага не буде, супостата,
А буде син, і буде мати,
І будуть люди на землі.

Найдорожче Т. Шевченкові — Україна, вітчизна — знов-таки постає перед ним в образі матері:

Привітай же, моя ненько!
Моя Україно!
Моїх діток нерозумних,
Як свою дитину.

Поет вірить, що настане час, коли його рідна батьківщина

Благословить дітей своїх
Твердими руками
І діточок поцілує
Вольними устами.

У гуманістичній концепції Шевченка про жінку-матір значне місце посідає проблема дітей. „Найвище блаженство в житті — діти", — говорить поет у повісті „Близнята". Діти — це щастя, надія, майбутнє. „Я так люблю дітей, — писав поет, — що не надивився б на справжній відбиток ангела".

„Тарас Григорович дуже любив дітей, і діти зразу ж серцем вгадували його добре, люблячe серце", — зазначає З. Недоборовський у спогадах, записаних М. Коцюбинським.

Шевченко любив робити дітям подарунки і часто витрачав на це останню копійку... Не було більшої нагороди для Шевченка, як усмішка дитини, теплий погляд маляти. Дитяча сльоза завдавала йому нестерпної муки. Згадаймо щемливі рядки з його поезії „І золотої, й дорогої":

А іноді така печаль
Оступить душу, аж заплачу.
А ще до того, як побачу
Малого хлопчика в селі.
Мов одірвалось од гіллі,
Одно-однісіньке під тином
Сидить собі в старій ряднині.
Мені здається, що се я,
Що це ж та молодість моя.
Мені здається, що ніколи
Воно не бачитиме волі,
Святої воленьки.

З благоговінням говорив Т. Шевченко про сім'ю, вважаючи сімейне щастя великою людською радістю: „Заспокійник втомленого серця може існувати тільки в колі дітей і доброї, любячої жінки". І. Франко зазначив, що для Шевченка „сімейне щастя... то найбільша святість. Нарушення тої святости, вилом, зроблений в гармонії сімейного життя, се найтяжче нещастя".

Т. Шевченко глибоко розумів завдання естетичного та етичного виховання. Він розглядав його як могутню силу, що формує справжню людину. Зокрема поет-гуманіст надавав величезного значення вихованню дітей. Він ставив вимогу з ранніх років виховувати в дітях любов до прекрасного.

Виховувати можна тільки правдою — ось провідна думка педагогічної системи Т. Шевченка. Людяність повинна стати природною, невід'ємною якістю людини... Милуючись душевною шляхетністю кріпачки Олени, поет дошукується її джерел: "...від кого ти прийняла і так глибоко засвоїла цей ніжний такт і ці милі, сердешні манери? Од Бога? Від природи? Так, ну й допомога людська тут необхідна". Шевченко глибоко розуміє, що серце потребує такого ж виховання, як і розум. „По-справжньому, — зауважує поет, — освіта повинна збагатити, а не обкрадати серце людське". У спадщині Т. Шевченка ми знаходимо багато цінного щодо виховання дітей, і щодо сімейних взаємин, і материнських почуттів.

Є. Шабліовський

З КУЛЬТУРНОЇ І ГРОМАДСЬКОЇ ХРОНІКИ

Альбертійський уряд призначив 15 мільйонів на розбудову Села-спадщини української культури. Плян розбудови розложено на 5 років. Дотепер уряд видав чотири і пів мільйона на плянування та початкову розбудову. В наступних п'яти роках понад 30 будинків мали б бути відреставровані, умебльовані, удекоровані і відкриті для відвідувачів.

Село складається з будинків довколишніх українських осель, як типічне степове містечко з довколишніми хуторами-фармами розташоване 45 кілометрів на схід від Едмонтону на площі 300 акрів землі. Альбертійський уряд купив це Село спадщини української культури 1975 року й відтоді його постійно розбудовує.

— — —

В ґалерії Осередку Української Культури у Вінніпезі в днях від 21 січня до 21 лютого 1983 р. відбувалася виставка мистецьких творів одного з найвидатніших українських мистців-скульпторів Григорія Крука.

Першого вечора на відкриттю виставки про творчість Григорія Крука промовляв мистець-скульптор Лев Молодожанин. Він підкреслив, що Григорій Крук належить до найоригінальніших наших скульпторів на еміґрації.

Найбільш улюбленими типами мистця це українські селяни.

— — —

Першу стипендію Торонтонської катедри при Торонтонському університеті, що її уфундувала Фундація Катедри Українознавчих студій здобула на академічний 1982-83 рік в сумі 3,000.00 долярів Надія Одет Дякун, докторський кандидат у відділі слов'янських мов і літератур при Торонтонському університеті. Аспірантка працює над стилістичною аналізою прози Михайла Коцюбинського.

— — —

У видавництві Колюмбійського університету серії східньо-европейських монографій появилась англійською мовою книжка п. м. "Panteleimon Kulish". A sketch of His Life and Time. Автор монографії Куліша проф. Торонтонського університету Ю. Луцький. П. Куліш приятель Шевченка, член Кирило-Методіївського Братства, письменник ,історик, науковець публіцист, педагог доби Шевченка.

— — —

КАНАДА ВШАНУВАЛА В. КУРИЛИКА

В одній із заль канадського парляменту, дня 24 лютого цього року відбулось врочисте-відслонення картини „Український піонер" мистця Василя Курилика. Патронат над цією імпрезою взяли: федеральний міністер Публичних робіт Ромео ЛяБлян і міністер Багатокультурности Джім Флемінґ.

На імпрезі, що відбулась у Канадському Парляменті було присутніх понад двісті осіб, особливо членів української громади. Серед гостей був генерал-губернатор Шраєр, прем. міністер Піер Трудо, були й інші міністри, посли, сенатори та приятелі англійці й французи.

ЗДОБУВ ЗОЛОТУ МЕДАЛЮ

Едмонтонський спортовий клюб „Роял Ґленора" був гордий за свого юного 16-літнього члена Михася Сліпчука, який здобув золоту медалю під час зимового спорту в Чікетімі, Квебеку на початку цього року.

Михась був спортовою зіркою на льоду лижувальної програми вільного стилю кроків.

Скориставши з вільного вибору, він вжив українських танцювальних кроків, що виявились справді унікальною точкою на програмі, за що був нагороджений найвищим відзначенням — золотою медалею.

Михась Сліпчук є членом танцювальної групи „Зірка" при громаді Української Православної Церкви Св. Андрея в Едмонтоні.

"РОЗСТРІЛЯНЕ ВІДРОДЖЕННЯ" І ШЕСТИДЕСЯТНИКИ В УКРАЇНСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ

МИКОЛА ВІНГРАНОВСЬКИЙ — ПОЕТ ЩО ЛЮБИТЬ УКРАЇНУ „ВСЕСВІТОМ І ЛЮДСТВОМ І СОНЯХОМ У ЗОЛОТОМУ СНІ"

Нам дуже й дужче жити треба:
Свобода в нас і з нас іде...
М. Вінграновський

Микола Вінграновський — один з шестидесятників, що прийнявши напади критики в 1963 році, якось зумів „ходити поміж дощ". Їздив „добровільно" на новобудови, за ціну друкування своїх творів, мабуть, таки мусів скласти данину. Друкуватися почав у Львівському журналі „Жовтень" (1958), а потім його поезії циклями появлялися в інших газетах і журналах. Перша збірка поезій — „Атомні прелюди" (1962) показала поетичну стихію Вінграновського — його щирий ліризм незанечищений штучними пуантами соцреалістичного звучання. Уже з перших поезій видна була його своєрідність щодо філософських роздумів, тематики, мистецтва слова, багатства фантазії.

Досі появилися друком збірки поезій: „Атомні прелюди" (1962), „Сто поезій" (1967), „Поезії" (1971), „На срібнім березі" (1978), „Київ" (1980), а крім того, збірки віршів для дітей „Андрійко - говорійко" (1970), „Мак" (1973), „Літній ранок" (1976), „Літній вечір" (1979); прозою появились — повість „Первінка" — „Сіроманець" (1977), „У глибині дощів" (1979). У журналі „Прапор" була друкована новеля „Білі квіти" (Харків, жовтень, 1967), передрукувала була її „Сучасність" ч. 4, 1968.

Микола Вінграновський народився 1936 року в селі Первомайському, Миколаївської області, в селянській родині. Дитиною бачив страхіття війни, тому й віддзеркалене воно у його поезіях. М. Вінграновський — кіноактор, кінорежисер і сценарист. Професійну освіту почав здобувати в Київському театральному інституті на курсі режисерського факультету. Тут вперше зустрівся з Олександром Довженком і ця зустріч вирішила дальшу долю юнака — він переїхав на дальші студії до Москви, вчився у Всесоюзному державному інституті кіна. Близьке співжиття з О. Довженком, їх глибока приязнь довела до того, що Микола Вінграновський став головним артистом у Довженковому фільмі „Повість полум'яних літ" в ролі Івана

Орлюка. Своєму вчителеві й другові присвятив поет кілька поезій, в яких проспівав хвалу йому за те, що підняв йому „небокраї людського стремління", „що збентежив красою великого серця", що „був сумлінням і мужньою упевненістю" для своїх учнів.

Уже в першій збірці захоплює читача багатство фантазії поета, краса поетичних образів. Ось поезія „Дерева" — вони для поета здаються „зеленими волейболістами", що перекидають вночі місяць одне одному над містами і над країнами. Поет думає, що вони збожеволіли і тішиться, що це не люди. Тоді приходить гадка про можливість водневої війни, про те, що дерева, які „снідають землею і хмарами" довгі сторіччя, не матимуть що їсти. Отже він радіє, що деревам невідомі думки про війни. Свою Вітчизну поет називає" суцвіттям дерев", — каже, що:

Вона простяга мені свої руки
І шумування земного вітру,
Бо найгарніше у світі —
Дерева.

Улюбленою поезією поета та його вчителя Довженка — це „Тополя", поезія багатомовна щодо його зв'язку з Україною. Перебуваючи в Москві, коли засинало „шалене" місто неспокійним сном, тополя приходила до нього під вікно, шелестом своїм кликала в Україну, щоб там орав чорнокрилими плугами і поливав тополята і землю тополину. Бо в наших

„буремних" часах важко різнити пустоцвіт від цвіту, а треба ж знати, що:

"...той любов'ю повниться до світу,
Хто рідну землю має під собою..."

Любов до Батьківщини пронизує більшість його поезій. Коли в Москві затихало життя, поетові почування були в Україні. Тоді „важкими квітками вцвітала" в його кров Україна, приходили запорізькі степи до нього, він жив споминами зустрічі з водами Дніпра, переживав перемогу Богдана, коли він „порубану Україну" зводив до життя. Йому пахло тоді небо „осінніми птицями", пахнув степ „чумаками, волами, мазницями", відчував, як любить він свою Батьківщину всім „степом, Дніпром і Тарасом".

Тому й найістотнішим почуванням у творчості Вінграновського є його просто органічний зв'язок з рідною землею, любов його до неї відчутна йому кожним нервом, кожною клітиною. У поезії „Український прелюд" розповідає поет про свою зустріч на світанку з Києвом. Мабуть прилетів літаком з Москви — бачить пам'ятник Богданові, відчуває приземлювання літака. А тоді вихоплюється спонтанне захоплення Батьківщиною:

"Красо моя! Вкраїночко моя!
Ну, що мені робити — я не знаю!
То прилечу, то знову відлітаю,
І день за днем і гасне, і сія...

Твоє обличчя світле, як надія,
Пахкими пальцями торкнув я уночі
І кров свою змішав я із твоєю,
Як зерно із землею повесні.
Тоді ти стала мною, Батьківщино,
А я тобою на світанні став —
І свої очі я відкрив крізь тебе...
(Атомні прелюди, стор. 15)

Вінграновському притаманне ще й почуття відповідальности за епоху, бо сучасна наша епоха вирішна для цілого людства. Наш вік атомової бомби, дегуманізація суспільства, брехні й жорстокостей, підлости й зухвалости сильних світа цього. Поет шукає виходу з цього завороженого кола. Як жити, як протидіяти злу? У наступній поезії подана одна з причин зла:

Я сів не в той літак.
Спочатку думав я,
Що сів у той літак.
Але сів не в той літак.
Він був з одним крилом.
Другим крилом мав стати я.
Я ним не став.
І от вже скільки днів
Ми однокрило летимо.
І кожна мить
загрожує падінням.
(Поезії, стор. 26)

Жити людині — це виконувати Боже післанництво. Без свідомого післанництва, за однокрилого лету крізь життя неможливо пізнати його вартостей, його краси. Ми за таких умов стаємо зігнилими душею, мерцями, або тваринами, в яких „серце б'ється в животі". Треба плекати силу для битви каже поет у поезії „Рябко і дощ..."

В часи боїв, страждань, жалю
Я повен першої молитви,
Свободи тінь в душі ловлю.
Червоний місяць аж горить,
З діброви хмара виступає,
І світ на груди наступає
Моїй тривозі. Полетить...
А полетить, бо манна з неба
Не падає. І не спаде.
Нам дуже й дужче жити треба:
Свобода в нас і з нас іде...

Щоб могти боротися зі злом, треба постійно дбати про збагачування свого духа, поборювати зло в собі самому. Тому й просить у матері землі:

Подаруй мені думи прозорі
І краси на шляху віковім,
Синій сон у небесному морі
І безсоння у морі твоїм...

Доки ще в серці юному поета мрії й прагнення гарячі, просить він Землю, щоб подарувала його Вітчизні, бо задля неї потрібні йому „думи прозорі", краса, „сині сни" про небо й безсоння — роздуми-турботи про житейське море народу.

Через занедбання росту духового життя, через просипання життя ми „летимо однокрило" й тоді нам загрожує падіння. А Вінграновський, що охоплює своїм духовим зором всесвіт з усім людством невідривно від України шукає причин зла у світі й у собі самому. Однією з причин лиха є брехня:

Душа наїлася та бреше.
А бреше як! І те і се.
Що вуж, мовляв, корову ссе,
А відьма жінці косу чеше.

Мовляв каміння — це вода.
Нещастя — щастя. Радість — горе.
Зажура — сміх. А сміх — біда.
Зозуля — півень. Крапля — море.
(Брехня, стор. 78, „Київ")

Причиною зла у світі є також гріх славолюбства, здобування почестей коштом занику сумління, коли твоє життя, „як бубон день у день", коли „спопеляєш серця людей і чорним, і не своїм глаголом". У поезії „Пророк" описана саме подія зустрічі такого грішника з шестокрилим серафимом. Грішник визнає свої гріхи перед янголами. У янгола з очей покотилися дві сльози й впали вони в очі грішника. Серафим приторкнувсь своїми вічними губами до грішникових, спалив його гріх і мовив:

"Повстань, пророче!
Твоя настала вже пора.
Творись в людей у дні і ночі
Глаголом правди і добра".

Проблематика цього твору дуже пов'язана з пророцтвом Ісаї 6, 1-8, „Я бачив Господа".

Справжня християнська духовість людини дбає про мирні взаємини поміж народами. Вінграновський застерігається, що в нього нема зла до інших народів. Проте, йому постійно важчає рости духово. Він почуває провину супроти свого рідного народу, бо „чогось одного необхідного святого", що мусів нести лиш сам поет, він не доніс. Не доніс того, що передала йому мати — хребет національний і любов до правди, потребу жити і множити добро у своїй хаті на плянеті. Може й сам він — признається поет до вини — невипростаний, не має мужности і того духу в слові, що стверджує на світі волю і любов. А може нема в поета народу, ні мови, ні свободи життя й він лише вдовольняється шматком того хліба, що йому кинуть з чужого воза.

Шукаючи в історичному минулому причин зла в Україні, болючими словами передає переживання провідника козацького повстання у поезії „Ніч Івана Богуна". Багато жертв склала Україна у визвольній боротьбі:

Могил нема. Могили повтікали.
Дніпро утік — осталась лиш вода.
І вовчі небеса — над вовчими віками
Снують свою ходу — печальна та хода.

І нипає помазаником Божим
Півправда, півсвобода, півжиття.
І за народом згорбленим та босим
Пильнує без'язике небуття.

З ножів і душ, де голо і де кволо,
В осліпленій сльозами сліпоті
Тікає воля, дух її і слово.
І грає рабство в сурми золоті.
Ніде нікого. Правда горілиць
Лежить в траві і власну лиже кров,
І мочить морду серце у горілці,
І душить душу зраджена любов.
Ніде нікого. Будякові очі.
. . . . . .
Та не дай Боже, та не дай нікому,
Як оцьому народоньку молодому!...
Ой не дай, не дай, а як дай, то вбий,
Покарай його погуби,
„Во язицех всіх, во думках святих",
Щоб не мучився там, не страждав отак
Цей народ-козак.

Страшна ця картина! І питаєш, читачу, чому вибрав поет постать Богуна для своєї поезії та чому описує побоєвище?...

Є в Вінграновського інші поезії, читаючи їх милуємося його поетичною винахідливістю, його чуттєвою наївністю, свіжістю його емоцій, його грою словами. Особливо багато таких поезій у збірці „Київ". Ось „Перша колискова", а в ній звертання до дитини: „золотої", „карооκої тривоги", „голубої гіллячки", щоб спала, а як дитина спатиме, тоді в серці батька буде „тихо і щасливо", а за вікном буде „хвилюватися плавба", його дитини „літа і доля гомінлива".

Спи, моя дитинко, на порі.
Тіні сплять і сонна яворина...
Так, як небо в нашому Дніпрі,
Так в тобі не спить хай Україна.

Хай вона не спить в тобі повік,
Бо вона — для тебе і для світу...
Люлі, мій маленький чоловік,
Капле сон сріблястий з верховіту...
(Перша колискова, Київ, стор. 94)

У нашому раціоналістичному світі, де вигасає так наглядно почуттєвість, а технічна людина стає також обдертою з фантазії, такою зимною і нецікавою, М. Вінграновський поруч з заявою про те, що він „на сторожі" коло України поставить „атом і добро", вносить у її поетичні культуру оці прекрасні та близькі українській ментальності розмови поета з ластівкою: поет питає ластівки, що їй дати — „меду, борщу чи пшона?" А знаючи, що наближається кінець літа й ластівка мусить залишити його хату, він пропонує пташці залишити своїх діток в його хаті. А він навчить їх писати слова: „небо, Дніпро, горобець"... Вкінці ось так повчає свою пташку:

"Ластівочко, де літайсь —
Мало налітатись вволю:
Ще народись та удайсь
В небо, Вітчизну і волю.

Так воно в світі і є,
Так воно є, щоб літати...
Горечко рідне моє,
Ластівко нашої хати.

(Ластівко біля вікна, Київ, стор. 97)

Описуючи сон каченяти, пише поет, що вночі воно збудилось, подивилось „на срібне мамине перо, на срібне небо повне, перевернулось знов заснуло. І сниться каченяти сон: цвіте куга, цвіте пасльон, цвіте при хмарі хмареня, і зіронька недалечко..." і чуло сонне каченя також, що зацвіло його крилечко.

Цвіте на небо, на політ,
На голубі тумани,
На синій цвіт, на синій світ
В гніздечку біля мами.

(Сон, Київ, стор. 98)

Створюючи оці коротенькі поетичні казочки, Вінграновський вигадує нові слова, що їх дуже люблять діти, бо вони смішні й дуже влучні та так природньо наслідують мову народніх казок, наподобнюють її по-новому.

Почапали каченята
та по чаполоті,
каченята-чапенята:
сухо нам у роті.

В білих льолях сплять лілеї,
чапленя на чатах.
Ці лілеї — дрімолеї,
а ми — каченята!

Свого дядька ми приспали,
і тата, і маму,
діда-качура поклали
спати в красноталу.

А самі, хоч далеченько,
чап
по чаполоті
до води, до водиченьки —
сухо нам у роті!

(Київ, стор. 96)

Емоційне багатство духовости Вінграновського віддзеркалене в його поезіях про кохання. У першій збірці „Атомні прелюди" воно — кохання чисте й багате своїми святощами: чисте й благословенне воно довірливістю, воно всеохоплююче істоту закоханого, для нього краса коханої свята, а її любов священна. Називаючи дівчину трояндою неба і землі, бачить в ній всі барви квітів неба і землі, а дивлячись на цю красу, поет розцвітає думками і навіть плаче.

Я першим поглядом завжди дивлюсь на тебе,
Тобі присвячую я літ своїх світання,
Весну думок, весну свого кохання.

(Ранковий сонет, Атомні прелюди, стор. 62)

М. Вінграновський — новатор. Нова тематика, глибока вникливість у вселюдське духове життя, у взаємозв'язок духовости людства з духовістю українського народу. У поета особлива надхненна любов до Батьківщини, він бачить її з раціонального й почуттєвого боків зору. Радіє, що „став сам біля колиски буття" свого народу, що „кращі зблиски слова" його він, як поет, зможе післати у світи Всесвіту. У Вінграновського видна пошана до людини і до життя, патріотизм його не захмарений злістю до ворогів, до інших народів. Любов його до України пливе з землі, від праджерела культури людства. Ось картина, що її бачимо у поезії „Саду".

Сади України оспівані багатьма поетами. Але своєрідно описує їх Вінграновський. Сад у квітні. Коли зайшло сонце й тінь огорнула теплу землю, і чоловіки заснули біля хат, тоді став господарем сад. Він розкинув свої зелені руки, повні білоквіту на теплу ніч. І на вид цієї краси поет дає вислів своєму захопленню:

Люблю тебе, глибокий саде мій!
Люблю плодів нестигливе гойдання,
Легку печальність і ясне чекання
Твоїх думок зелених в вітровій.

Люблю сердечну землю під тобою,
Лопати, схилені на стовбури твої,
І сизий гній люблю під лободою,
Білявих сіл замислені гаї...

Мислитель білий!... Ні, ти не могила!
І твої руки не людські хрести,
Бо з князя Ярослава і Данила,
З Хмельницького й Трясила виріс ти.

Дерева виросли з могил та з духового добра наших князів, поет відчуває, що думи їхні перейшли до гілок і розливаються у світі... Сад тому й не спить, що хатою його є світ, а життя його пов'язане з Вітчизною, він і тому такий щедрий на цвіт, що його потрібно людям.

Так часто і сам поет заявляє про себе, що людина його з хліборобського роду у ньому

живе і росте, що древню його душу і вроду поет несе в нові свої думи і дні. Його земляки з „колоска благородного", що зазнали суму і зла, у нього ввійшли. І щоб поет сьогодні не думав, і як він би не діяв, яка б не була пора в його долі, він чує, що вік народу в ньому молодіє, бо поет знає, що сприйняв у своє життя народ для добра!

Творчість М. Вінграновського великої краси, вартісна не тільки своєю філософською інтерпретацією багатьох складностей життя, але й своєю поетичною образністю, багатством несподіваних нових поетичних асоціяцій, образних побутових метафор, що так збагачують музичність його поетичних перлин. Поезії його заставляють думати, вони тривожать, викликають потребу шукати джерел його натяків, заставляють аналізувати своє власне я, своє власне життя. У цьому сила його творчости.

Уляна Пелех

БІБЛІОГРАФІЯ:

1. **Юрій Лавріненко:** З поетичної весни на Радянській Україні 60-их років — стаття у Збірнику „Зруб і паростi", В-во Сучасність, 1971, стор. 308.
2. **Іван Кошелівець:** Сучасна література в УРСР, В-во Пролог, 1964.
3. **Євген Сверстюк:** З думок Євгена Сверстюка про сучасну українську літературу, стаття у книзі „Собор у риштованні", В-во Смолоскип, Париж-Балтімор, 1970.

ЮВІЛЕЙНЕ СВЯТКУВАННЯ

Союз Українок Канади ім. Лесі Українки у Ванкувері, Б. К. відзначує 50-літній ЮВІЛЕЙ свого існування в суботу й неділю, 28 і 29 травня 1983 року.

СУБОТА — від 6 — 8 години вечором Товариська зустріч, 8-ма — Представлення: „ЗА НАМИ СЕСТРИ".

НЕДІЛЯ — 10 година ранку — Богослуження в Соборі Пресв. Тройці у Ванкувері. 12-та година в Соборній Авдиторії ЮВІЛЕЙНИЙ БЕНКЕТ з відповідною програмою.

Промовлятиме Голова Союзу на Канаду — пані Анна Звоздецька.

Українське жіноцтво, та ввесь український загал, сердечно запрошуємо до участи.

Л. Митрук — Голова,
Добр. З. Туржанська — Кор. Секретарка

Микола Вінграновський

СКАЖИ МЕНІ, ДНІПРЕ...

Скажи мені, Дніпре, в якому стражданні,
Із серця якого народжений ти?
Скажи мені, Дніпре, в якім сподіванні,
В якому стремлінні ти впав на степи?

Чи, може, скорившись клекочучій силі,
На землю упав лютувать і стогнать?
І чорним вітрам дарувати хвилі,
Щоб клопоту з ними й зажури не мать?

Чи, може, упав ти на груди століттям
У водах своїх освятити час?
Та сонце твоє узялось верховіттям
І стогону твого напився Тарас...

Чим далі у вічність, тим в юність далі,
Тим вище Тарас над тобою стає.
І, повен минулих надій і печалі,
Сьогодні він серце тобі віддає...

Клекочучий Дніпре! В якому народі,
В якому народі народжений ти?
Немеркнучий Дніпре! В якім переброді
Народ переходить в майбутні світи?

Ти в мого народу течеш біля мрії,
Течеш біля серця безсмертям своїм!
Скажи ж мені, Дніпре, які вітровії
Все кличуть тебе крізь степи і гаї?

У це велике свято День Матері ми клонимо наші голови і кладемо китицю найкращих квітів на могилу нашої дорогої Мами Марії Вівчар з теплою згадкою в наших серцях та у світлу пам'ять покійної засилаємо $10.00 на „Промінь".

Син Зеновій і Денис з дружиною Керин,
Гамільтон, Онт.

Писанка для „Променя"

Хвальна Редакціє!

Висилаю поштовий переказ на 50.00 дол. з того однорічна передплата, а 38.00 дол. на писанку.

З нагоди Воскресення Христового бажаю Вам, дорога пані Редакторко та всім Вашим працівникам радісного Великодня та багато нових передплатниць для журнала.

Параня Смиснюк, Айтуна, Саск.

У ВЕЛИКОДНЮ НІЧ БІЛЯ ЦЕРКВИ

Мов численний рій бджіл, мов мурашник — гуде й снує натовп людей біля церкви, цей натовп усе збільшується і збільшується: все підходять і підходять нові люди. Вони рядами уставляють свої паски навколо церкви й самі стоять біля них. Парубки все підкладають дровину за дровиною у велике вогнище. Між собою ведуть веселу, а навіть жартівливу розмову. Тут же бігають і хлоп'ята. З церкви доноситься надвір монотонне читання „діяння", а молодь зосереджується біля вогнів та навколо церкви з усіх сторін.

Навколо церкви вінком уставлені в декілька рядів посудини зі свяченим. Над кожною паскою палає свічка. Ходять діти й дорослі, оглядають чудесні й величні трьох кольорів паски-баби, сирні пасочки, писанки, крашанки, обібрані яєчка, шинки, поріб'я, ковбаси, масло ...

Біля пасок стоять тисячі люду: і старенькі бабусі, і молоді господині, і дівчата, й діти. Всі святочно, нарядно одягнені: молодиці в різнокольорових плахтах та запасках, чепурно зав'язані в „тернові" хустки, чи в особливо гарних очіпках; бабусі в намітках, у темному вбранні; дівчата у вінках з барвінку, а барвінок, покритий позліткою, золотом сяє при світлі, на плечах численні різнокольорові стрічки, високомистецько вишиті сорочки — полики, надрукавники, погрудники, та й подоли; в кратчастих плахтах з крайками, китиці їх звисають нижче пояса, здебільшого в оксамитових корсетках, у червоних, з мідними підківками чобітках, а на шиї по кільканадцять разків „дорогого" корального намиста. Пишно й скромно стоять дівчата, соромлячись зустрітися поглядом з хлопцями. А на руках у кожної гарно вишита хусточка з писанками та крашанками. Діти — хлопчики й дівчата, також з писанками й крашанками в руках, увесь час шугають перед пасками, обганяють один другого, сміються, та й товкатися яєчками починають.

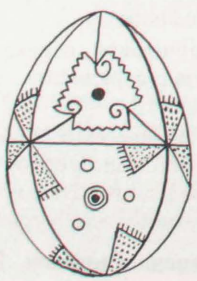

Неописно чудесна нічна картина великодньої ночі біля церкви: церква в різнобарвному живому людському вінку: тисячі свічок палають над пасками; тисячі людей з сяючими від радости обличчями стоять густими лавами біля пасок; стриманий гомін-гул, мов у бджоляному вулику, весь час несеться в простори від церкви. Безсонна ніч, але всі бадьорі, веселі, свіжі, радісні. Не видно на обличчях ані втоми, ані дрімоти — спокій панує в душі кожного.

**
*

Але почався численний тупіт ніг та веселий спів. Це урочистий вихід з плащаницею, хрестами, хоругвами, свічками, на чолі зі священиком. Тихо стало. Всі замовкли. І враз почулося могутнє „Христос Воскрес". І цей могутній, живий, різнобарвний і кратчастий вінок-квітник навколо церкви ожив, сколихнувся, загомонів, зрадів. Великий похід — „обхождение" — навколо церкви захопив з собою тисячі людей. Тричі обходять церкву під спів переможного „Воскресення Твоє, Христе-Спасе". Потім поволі заходить цей численний люд у церкву, і починається Великодня Утреня. Після кількаденної мовчанки вперше заграли великодні дзвони, сповістили всьому миру, що Христос Воскрес.

Безмежно веселий і радісний спів „Хай воскресне Бог і розсіються вороги Його" бадьорить усіх: усі знайомі й незнайомі, чужі, близькі й далекі, христосуються, обнімаються, тричі цілуються, обмінюються крашанками. Це справжня духовна радість людей. У ці дін забуто недолю й важку працю, убогість і кривди, сиріт-ство і вдівство ... все лихо забуто, а залишається лише справжня душевна радість, братерство і любов.

Чоловіки один за одним виходять з церкви ,щоб замінити свою дружину, яка стоїть коло своєї паски, та дати і їй нагоду послухати чудесних великодніх співів, побути в церкві, похристосуватися з своїми сусідами, приятелями родичами та знайомими. Зустрічається чоловік з своєю дружиною, тут же біля церкви вони христосуються, тричі цілуються. Гарний був звичай в Україні на Великдень!

(За С. Килимником „Український Рік у народних звичаях", Том III)

З ПРОВІНЦІЙНОГО З'ЇЗДУ СОЮЗУ УКРАЇНОК

В днях 5, 6, 7-го листопада 1982 р. відбувся 43-ий Провінційний З'їзд складових організацій С.У.С. Східньої Канади.

Мотто: „ЗМІЦНЮЙМО РІДНУ ВІРУ ПРАВОСЛАВНУ ПРАВДИВУ і ЧИСТУ".

Окрему сесію С.У.К. відкрила пані Юлія Головата, голова Східньої Управи, і вона також була вибраною на предсідницю сесії. Секретарками були пані: Тетяна Дем'яненко і Надя Пенюк. До резолюційної комісії ввійшли: добр. Катерина Бублик і пані Віра Вусата.

На сесії було 37 делеґаток і 34 гостей, а репрезентація була від 12-ти відділів.

В своєму слові пані Юлія Головата закликала жіноцтво щоб широко інформували нашу молодь про трагічні події штучного голоду в Україні, збуджували національну свідомість, брали активну участь в українському і канадському житті, збереження релігійного і національного життя, пізнання своєї спадщини. Вона рівночасно подякувала відділам Східньої Канади за моральну і матеріяльну підтримку на спонсорування дівчини-українки з Відня — Марусі Іванек.

Пані Г. Сенишин висловила признання Управі Східніх Відділів за їхню взірцеву працю на протязі чотирьох років. Вона також поґратулювала Філії Українського Музею на Східню Канаду за їхню працю як також за покази історичної ноші та ляльок в українських строях по цілій Канаді.

Від Філії Українського Музею Східньої Канади панна С. Олійник поінформувала про закінчення проєкту торбинок з українською вишивкою і закликала відділи розпродувати ті торбинки, щоб фінансово допомогти Музеєві.

Після уділення абсолюторії уступаючій Управі вибрано нову Управу в слідуючому складі:

Уступивша голова — Юліян Головата, Торонто, Онт.
Голова — Василина Даркович, Оттава, Онт.
1-ша заступниця — Галина Сенишин, Монтреал, Кве.
2-га заступниця — Дарія Кир, Оттава, Онт.
3-тя заступниця — Віра Шевчук, Торонто, Онт.
Рекордові секретарки — Зіна Кислиця, Оттава, Онт., Віра Вусата, Монтреал, Кве.

Василина Даркович — голова Провінційної Екзекутиви Союзу Українок Східньої Канади.

Кореспонденційна секр. — Ольга Самець, Оттава.
Скарбник — Надія Стронґ, Оттава, Онт.
Референтки:
Шкільництва — Параскевія Тріщук, Оттава, Онт.
Організаційна — Матілда Лазарович, Оттава, Онт.
Культурно-освітня та мистецва — Галина Михальчук, Оттава.
Молодшого і старшого СУМК — Орися Сушко, Гамільтон, Онт.
Журналу „Промінь" — Ірина Мушка, Оттава
Інститут Св. Володимира — Стефанія Олійник, Торонто, Онт.
Контрольна комія: Стефанія Кульба, Монтреал, Кве.
Анастасія Ковальчук, Монтреал, Кве.
Ненсі Вестон, Оттава, Онт.

Новообрана голова Управи Східньої Канади С.У.К. пані Василина Даркович подякувала за велику честь і довір'я, обіцяючи працювати якнайкраще по своїх можливостях.

Відспіванням „Де згода в родині..." закінчено сесію Союзу Українок Канади.

Ірина Мушка, референтка

Марнувати скарби духа — це злоба. Хто спиняє розвій вільної думки, хто вбиває життя душі, той не менший проступник від того, що відбирає тілесне життя. Людське право не має на нього кари, а проте паде на нього присуд майбутніх поколінь.

Уляна Кравченко

У 40-вий день відходу у Вічність моєї кузинки, бл. п. Анни Копачівської, яка упокоїлась 12 березня ц. р. в Мелфорті, Саск., складаю у її пам'ять пожертву $25.00 на пресовий фонд журналу „Промінь", що його передплачувала і любила читати Покійна.

Ольга Семака, Вінніпеґ, Ман.

ПОПРАВКА

В числі 3, з березня ц.р., на стор. 22 в „Подяка за княжі дари" має бути, пані Наталка Гречка з Гвайте Рок, Бр. Колюмбія склала $1,000.000 на фонд „Променя" замість Катерина Гречка з Ванкуверу.

За неточність редакція перепрошує.

В Мадриді відзначено 5 українських жінок політв'язнів

Голова американської делеґації на Гельсінкських нарадах в Мадриді, Макс Кампельман оголосив спеціяльну заяву, в якій поіменно згадується п'ять українських жінок-політв'язнів і політ-засланців. У склад делеґації США входить Орест Дейнаківський з Вашінґтону — працівник Гельсінкської Комісії Конґресу США.

Нижче подаємо повний текст заяви М. Кампельмана з нагоди Міжнародного дня Жінки:

„Цього тижня Міжнародний день жінки був відзначений у цілому світі. У цей самий час ми тут у Мадриді вступили вже в третій рік нарад. Пробуючи знайти зрозуміння у рямцях Прикінцевого Гельсінкського Акту, слід відзначити дещо надзвичайне — жінок, мужність і діяльність яких була суттю наших дискусій.

Нелюдяне трактування радянською владою своїх власних громадян, які пробували внести в життя дух Гельсінків у свою спільноту не робить статевої різниці. З 51 членів Гельсінкських груп, які були заарештовані і ув'язнені радянськими властями в тюрмах, концтаборах і на засланні — сім жінок.

Американська делегація хоче відзначити їх і їхніх співробітників, оголошуючи їхні імена, щоби вони були відомі і відзначені всіма іншими:

ОКСАНА МЕШКО, член Української Гельсінкської Групи, була засуджена в 1981 р. маючи 75 років, хворіючи діябетом і гіпертонією — на 6 місяців табору і 5 років заслання.

ОКСАНА ПОПОВИЧ, має 58 років, офіційно визнана інвалідом, була ув'язнена в таборі суворого режиму, куди вона на милицях прибула в 1975 р. за „антирадянську аґітацію і пропаґанду". Вона стала членом Української Гельсінкської Групи відбуваючи 7 років табору ,а зараз, будучи важко хворою, перебуває на засланні.

ТЕТЯНА ВЕЛИКАНОВА, багаторічний активіст оборони прав людини, була засуджена в серпні 1980 р. на 9 років табору і заслання.

ІРИНА ГРИВНІНА, член Комісії для розслідження використання психіятрії у політичних цілях, пов'язаної з Московською Гельсінкською Групою, відбуває 5 років заслання у тяжких умовах. Зараз вона у шостому місяцеві вагітности ,під жорстоким тиском мати аборт. Працює на тяжких будівельних роботах.

РАЇСА РУДЕНКО, дружина члена Української Гельсінкської Групи Миколи Руденка і **ОЛЬГА ҐЕЙКО,** замужня за членом Української Гельсінкської Групи Миколою Матусевичем, були свідками як їх чоловіків покарали таборами, згодом вони були засуджені на таку саму долю за виступи на захист своїх чоловіків і за продовжування їхньої (Гельсінкської) діяльности.

Три місяці тому член Московської (Гельсінкської) Групи **ТЕТЯНА ОСІПОВА** проголосила голодівку, протестуючи проти заборони вдержувати зв'язок зі своїм чоловіком, в'язнем сумління Іваном Ковальовим.

Викликає занепокоєння здоров'я **ГАЛИНИ ВІЛЬЧИНСЬКОЇ,** 24-річної баптистки, яка була заарештована за її релігійні переконання і діяльність в листопаді 1982 р. і яка очікує суду. Лише три місяці перед цим вона була звільнена після 3-річного ув'язнення за навчання дітей Біблії.

ГАННА СУЛТАН-ТЕКІЛОВА, туркменка, й **ІРИНА РАТУШИНСЬКА** з України, продовжують сумні традиції поетів, які страждали з рук радянського уряду тільки тому, що їхні вірші пробивали совість і зворушували серця, розкриваючи правду про радянське суспільство і людську вдачу.

Текілова перебуває в психіятричному ув'язненні понад 10 років, а Ратушинська була засуджена лише тиждень тому на 7 років табору і 5 років заслання. Це є найжорстокіший вирок для жінки, в'язня сумління у теперішньому часі.

Ці жінки виступали на захист свободи і втратили свою власну і тепер вони примушені переносити жорстокість покарання.

Американська делеґація вітає кожну з цих жінок за їхній величезний вклад у процес, який одного дня зробить Прикінцевий Гельсінкський Акт доречним і багатозначним вкладом в осягнення миру для всіх нас".

Крім цього важливого документу-заяви, голова делеґації США М. Кампельман на одному зі своїх виступів на пленарній сесії наради говорив про недавно засуджених Сендерова (Москва) і поетесу зі столиці України — Ірину Ратушинську.

„Смолоскип".

CULTURE IS STILL FOR LIVING...

The problem had been several decades in the making. By the early 1970's it had become increasingly evident that the Ukrainian Canadian community was facing a crisis of major proportions. With a steady decline in interest among Ukrainian Canadian youth in their cultural heritage, the community's drift towards assimilation into the mass culture of North American society could no longer be ignored. Demographic statistics pointed to the diminishing membership lists of Ukrainian Canadian organizations, falling enrollments in Ukrainian educational institutions, and a noticeable drop in the usage of the Ukrainian language. Community leaders and educational institutions were at a loss for ways by which to reverse this alarming trend.

Nowhere was the problem more evident than in the Canadian Ukrainian Youth Association (CYMK), whose origins are more firmly rooted in Canadian soil than any other Ukrainian youth organization. With a membership consisting largely of second, third, and fourth generation Ukrainian Canadians, the assimilationist tendencies were understandable, if regrettable. A small proportion of this group was able to benefit from the educational programs made available through *ridni shkoly* set up by individual parishes of the Ukrainian Orthodox Church of Canada, or the advanced level of instruction offered by educational institutions like St. Andrew's College in Winnipeg, St. Vladimir's Institute in Toronto, St. John's Institute in Edmonton, and the Mohyla Institute in Saskatoon. Others were able to take advantage of the cultural initiatives undertaken by CYMK itself. But a majority of the organization's members found themselves out in the cold, the aims and objectives of CYMK as well as their cultural background rapidly losing relevance for them.

The National Executive of CYMK made this problem and its potential resolution its major undertaking in 1973-74. The task was by no means an easy one, as it required a radical rethinking of many of the more traditional approaches previously used by existing cultural/educational programs. The National Executive hit upon the idea of organizing a series of cultural immersion camps to be held annually during the summer months which would cater to the needs of CUMK-ivtsi primarily between ages of 15 and 20. These camps would provide an English-language educational structure wherein participants could explore the substance of their cultural past unimpeded by language barriers. The camps would seek to give an intense, immersive overview in as many aspects and dimensions of the Ukrainian Canadian socio-cultural experience as was possible. The participants, drawn from all regions of Canada, would not only take an active part in the learning process on both the theoretical and practical levels, but through meeting with their fellow CYMK-ivtsi from across the country, would foster a mutual understanding of each other's particular regional problems and aspirations. Through experimenting with the process of cultural synthesis, the program would try to establish a positive understanding of the Ukrainian Canadian community, and re-awaken or revitalize the relativity of the Ukrainian as well as the Ukrainian Canadian experience. By initiating this process of growth and imparting an appreciation and understanding of Ukrainian culture in all of its diversity and richness, the program would encourage participants to embrace their heritage and adapt it in ways that are meaningful to themselves in contemporary Canadian society. Finally, participating CYMK-ivtsi would be encouraged to take newly-acquired knowledge and skills back to their communities where they would not only share it with fellow CYMK-ivtsi but also take a leading role in expanding the horizons of

CYMK cultural programs at the local level. Thus the idea of SELO was born.

The undertaking was an ambitious one, fraught with logistical problems. First, there was the question of devising an appropriate curriculum. The SELO program would not set itself up to compete with existing educational institutions; instead, it would supplement the knowledge they offered. The SELO curriculum would seek to provide the initial stimuli which would encourage participants to further their desire to learn at these institutions; in addition, it would provide a framework in which graduates of said institutions could pursue their particular cultural interests at a more intensive level. To facilitate this dual objective, courses so suited in the SELO curriculum would be offered at introductory and advanced levels.

The SELO curriculum would be all-encompassing, covering as many areas of the Ukrainian cultural experience as was possible. In the academic realm, courses were devised in conversational Ukrainian, Ukrainian history, and Ukrainian literature. Drawing from the vast realm of Ukrainian folk culture, there would be instruction in Ukrainian folk traditions, Ukrainian dance, Ukrainian music (both vocal and instrumental), and the Ukrainian decorative arts. The success of the latter courses would key on first-hand participation by those enrolled in them. In order to provide participating CYMK-ivtsi a more thorough understanding of their specific cultural and religious heritage, instruction in the Ukrainian Orthodox Rite would be made available, together with information in supplementary areas such as *diakivstvo*, or cantorism. Striving to go beyond the bounds of existing cultural/educational programs, the SELO curriculum would try to provide instruction and information in lesser-known or explored dimensions of our cultural experience. This would come through specialized courses such as Bardic Tradition, Byzantine Art and Design, Music Appreciation, Troista Muzyka, and the Ukrainian Multimedia Experience. All of the information imparted in the above courses would be pulled together and placed in perspective through two communal sessions, Ethnography and Twenty-first Century Ukrainians. The latter course in particular would focus on generating creative group dialogue on the issues and problems facing the Ukrainian Canadian community.

Staff instructors for SELO would be chosen not only on the basis of their expertise and knowledge in a particular subject area, but also for their ability to communicate their interests and skills to the program's participants. Teaching assistantships could be offered to participants showing aptitude and desire, which in time would allow them to become capable instructors in their own right, and thereby encouraging the self-sustaining nature of the SELO concept. Available resource personnel from the community in which the immersion program was taking place would be approached to contribute to SELO in their specialty areas.

The National Executive of CYMK saw that the "formal" curriculum of SELO as outlined above would have to be supplemented with an informal agenda which would encourage total participation in all aspects of the SELO program. Participants and instructors alike would be responsible for the ultimate success of creating a stimulating environment wherein the immersion concept would work most effectively. Group activities such as communal church services, meals, social activities, and a daily work period dedicated to the physical improvement of the camp facilities known as *pobut* would contribute to this end. All participants would assume a degree of responsibility for the day-to-day functioning of SELO, whether it meant taking an active part in the decision-making process, taking turns at working in the kitchen to prepare meals, and performing other chores necessary to the operation of the camp. In these ways — by working, living, learning and sharing, worshipping, and celebrating together — a strong and lasting feeling of community could evolve in the three-week process. Such an emotionally-supportive atmosphere generated at SELO in itself would stimulate the educational environment.

It was with these ideas that the National Executive of CYMK launched the first SELO cultural immersion program at Camp Kiev outside of Toronto in the summer of 1974. So successful was the initial undertaking that it was decided to try it again in 1975, this time at Camp Barvinok near Edmonton. Continued successes led to SELO's moving to Thunderbay, Ontario in 1976, Zelenyj Haj Camp in Wakaw, Saskatchewan in 1977, Camp Veselka in Gimli, Manitoba in 1978, St. Sophia's Church Camp near St. Theodore de Chertsey, Quebec in 1979, Camp Bilohorsche near Hagar, Ontario in 1980, and Kievskyj Haj Camp near Bonnyville, Alberta in 1981. Each year saw the initiative for SELO undertaken by CYMK, with funding assistance

and moral support provided by the foundation and member organizations of the Ukrainian Self-Reliance League. Periodic financial grants were also received from provincial and federal agencies and other supportive institutions.

In its eight-year history, the SELO concept has continued to grow, develop and flourish. Over the years, the original tents of SELO have been maintained and new ideas have been experimented with and incorporated. New courses are continually being added to the SELO curriculum in keeping with the project's concern with maintaining relevance and validity. A committee system has been designed to handle the bulk of SELO's administrative work. A social contract or *dohovir* is now drawn up annually by both participants and staff in order to facilitate a greater sense of personal responsibility to both the program and the actual camp. This *dohovir*, ratified and accepted every year by all, serves as the governing document of each SELO. And through the efforts and ideas of all who have been involved with the project throughout the years, SELO has continued to try to meet as many of the specific cultural/educational needs of a rapidly-changing Ukrainian Canadian community as is possible.

Now, with the summer months rapidly approaching, the National Executive of CYMK has undertaken the planning and implementation of SELO '83. The 1983 SELO session will take place at Kiev Haj Camp near Bonneville, Alberta from Sunday, August 14 to Friday, September 2. Cost of this year's three-week session is $330.00. Applications, along with a $50.00 deposit, will be accepted until May 31, 1983. As is the case every year, space is limited, therefore registration will be accepted on a first come, first served basis. Requests for information and application forms can be directed to:

SELO '83
c/o National CYMK
No. 15, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta T6G 0T2

Additional information regarding SELO '83 may be obtained by contacting CYMK National Vice-President Demjan Hohol at (403) 466-0810, or SELO '83 Curriculum Co-ordinator Bohdan Zajcew at (403) 475-2812.

SELO is a concept in perpetual development and improvement. Now entering its ninth year, it continues to be a pioneering venture in the Ukrainian community. SELO is a living experiment in cultural transmission, an evolving adventure in education that is as willing to learn as it is eager to teach. Above all, SELO strives to prove that our cultural heritage is still one for living, a viable and preferable alternative to the age of assimilation.

Discover that alternative for yourself. Become part of SELO '83.

В М. ТРАВНІ ЖЕРТВУЙМО НА СКВУ

Президія Секретаріяту Світового Конґресу Вільних Українців у своїм черговім „зверненні" проголошує, що місяць ТРАВЕНЬ, як і попередніми роками призначений на проведення збірок для потреб СКВУ.

„Всі почини СКВУ та їх здійснювання вимагали в минулому, вимагають тепер і вимагатимуть у майбутньому багато праці людей доброї волі, та великих матеріяльних засобів.

За усталеним звичаєм, теж і цього 1983 року у місяці травні — місяці СКВУ — ми звертаємося до всіх українців у вільному світі й всіх людей українського роду з проханням-закликом: **жертвуйте щедро на потреби СКВУ!**

Президія Секретаріяту СКВУ.

Приповідки про маму

Матірня молитва і з дна моря витягає.

Нема такого краму, щоб купити тата й маму.

Не та мама що вродить, а та що до розуму доводить.

У кого мама рідненька, у того сорочка біленька.

Хто свою матір забуває, того Бог карає.

Матірня любов ніколи не зміняється.

Матері не купити, ані заслужити.

Бог не годен всюди бути, тому й маму сотворив.

ПОЯВИВСЯ IV-ий ТОМ ТВОРІВ МИКОЛИ ХВИЛЬОВОГО

У Видавництві „Смолоскип" спільно з Об'єднанням Українських Письменників в екзилю „Слово" появився IV-ий том Творів Миколи Хвильового.

У цьому томі зібрано всі памфлети, статті, заяви і листи М. Хвильового. Деякі з цих матеріялів були відомі до тепер всього кількох особам на Заході.

IV-ий том відкриває обширна стаття Юрія Шевельова — „Про памфлети Миколи Хвильового" (56 сторінок), яка поділяється на три розділи — 1. Хронологічні рамки, 2. Про ідея, і 3. Про стиль.

Цілий том поділений на сім циклів памфлетів. До 1-го входить памфлет „Камо грядеши"; до 2-го — „Думки проти течії; до 3-го — „Апологети писаризму"; до 4-го — окремі проблеми літературної дискусії в 1926-1927 роках. („Золоте черево", як вихід із репертуарного тупика" і „Вас. Еллан"); до 5-го статті з доби ВАПЛІТЕ („Соціологічний еквівалент" трьох критичних оглядів", „Наше сьогодні", „Одвертий лист до В. Коряка", уривки зі знищеного памфлету „Україна чи Малоросія?" і 2-го тому „Вальдшнепів", які на Захід не дійшли); до 6-го статті з доби „Літературного ярмарку" (пролог до книги 131, 139 і 142-ої „Літературного ярмарку"); до 7-го статті з доби ПРОЛІТФРОНТ-у („Кричуще божество", „Чим причарувала „Нова ґенерація" тов. Сухино-Хоменка", „Остап Вишня в „світлі" „лівої" балабайки"); до „Різного" увійшло десять документів з років 1921-1932. Серед них повний текст покаянних заяв М. Хвильового, листи до А. Любченка, промова М. Хвильового на загальних зборах ВУСПП-у в 1931 р., документи ,які відносяться до ВАПЛІТЕ, „Літературного ярмарку" і ПРОЛІТФРОНТУ, а також передмова і вступні слова М. Хвильового до 1-го тому його вибраних творів, який появився в 1932 р. в Харкові й який був зразу знищений.

До окремих розділів і статтей подано коментарі або вступні статті головного редактора п'ятитомника Григорія Костюка. Обширні примітки підготовили Петро Голубенко і Григорій Костюк. Правописну редакцію IV-го тому зробив Олександер Воронин, а відповідальний за технічне видання творів М. Хвильового є Осип Зінкевич.

До IV-го тому творів М. Хвильового додано 12 ілюстрацій і покажчик імен та літературних назв, який охоплює біля 800 позицій.

IV-ий том творів М. Хвильового має 662 стор., появився у твердій обкладинці і коштує 25.00 долярів. Замовлення слати в Канаді на адресу:

„SMOLOSKYP"
P. O. Box 153,
Station „T", Toronto, Ont.
Canada
M6B 4A1

У США і зі всіх інших країн:

„SMOLOSKYP"
P. O. Box 561,
Ellicott City, U.S.A.
Md. 21043

ОСВІТА 1983

ЛІТНІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Інститут Св. Івана спонсорує КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА в днях від 13 липня до 13 серпня, 1983 р., в Інституті Св. Івана в Едмонтоні.

Студенти будуть перебувати в Інституті Св. Івана й будуть побирати курси: українська мова, включаючи розмовні лекції, культура, спорт, лекції запрошених лекторів, прогульки. Студенти будуть нагороджені стипендіями за найвищі оцінки в цій програмі.

Ця програма дає можливість студентові дістати кредитові оцінки від Альбертійського департаменту освіти в студіях української мови 10, 20 або 30, середніх шкіл, і в той самий час дає нагоду учасникові задовольняючий, приємний й творчий досвід як також зустріч з іншими студентами в українському культурному оточенні.

Звертаємось до організацій й родин, щоб спонсорували зацікавлених студентів.

Про дальші інформації, або аплікації, просимо звертатись до:

St. John's Institute
11024 — 82 Avenue
Edmonton, Alberta
T6G 0T2
Phone: 439-2320

НАШИМ ДІТЯМ

Христос Воскрес!

Коли Ісус Христос жив на землі, Він творив чуда та навчав про Бога. Ісус учив людей любити один одного, а хто тільки слухав Його науки, вірив, що Він Богочоловік. Ті люди, які вірили в Ісуса Христа, любили Його всім серцем, називали себе самих Його іменем — ім'ям християни.

Але не всі розуміли науку Христа. Були також і такі люди, які боялися Ісуса. Їм страшно було думати, що християни будуть більше любити Христа, ніж свого власного царя. І тому такі люди сказали, що треба Ісуса покарати смертю.

Одного вечора, коли Ісус молився, прийшли вояки, арештували Його і повели на великий суд. Суддя питав Ісуса:

— Чому Ти звеш себе царем усіх ізраїльтян? Де Твоє царство?

Ісус відповідав:

— Моє царство не на землі, а в небі. Я небесний цар.

Суддя не розумів Христа. Нерозумні люди нетерпеливилися, почали кричати:

— Розпніть Ісуса, на хресті, розпніть!

Так і сталося. Дали Ісусові нести великий і тяжкий хрест з дерева. Він ніс свій хрест далеко на гору Голґоту. На горі вояки взяли Христа поклали на хрест, цвяхами прибили Його руки й ноги до дерева. Вкопали хрест цей у землю.

Нараз небо потемніло. Стала ніч серед дня. Зникло сонце. Земля затрусилася. Помер Ісус.

Вірні товариші зняли Ісуса з хреста, понесли Його тіло до печери і там поховали. Вхід до гробу закрили великим каменем.

У неділю рано прийшла Пречиста Діва Марія, Марія Магдалина та інші жінки, щоб намастити тіло Ісуса пахучим олієм. Вони журились:

— Хто нам відслонить тяжкий камінь з печери?

Але коли жінки прийшли до гробу Ісуса, каменя вже не було. Побігла Марія Магдалина покликати апостолів Петра і Павла. Коли всі вони разом повернулися, тіла Ісусового в печері не було. Стривожені почали плакати. Тоді з'явився Янгол з неба. Він запитав:

— Кого ви шукаєте? — А згодом радісно сповістив: — Тут Христа нема. Він Воскрес!

Сестричка Даня.
(Журнал „Готуйсь")

Марійка Підгірянка

Наша мати

Мати наша Мати,
Як голубка сива,
Крильцями любови
Нас усіх прикрила.

Мати наша мати,
Наче сонце ясне,
Цілий день нам світить
І вночі не гасне.

Мати наша мати,
Наче ангел з неба,
Чи вночі чи вдень — все знає,
Що нам дітям треба.

Юра Шкрумеляк

Рідна мати

Ніжно так сопілка
Вдень весняний грає,
Мило й любо пташка
У садку співає —
Та краще матуся
Моя промовляє.

Ясно в небі зірка
В тиху ніч палає,
Щире тепле сонце
Всіх нас огріває —
Та ще краще мати
Любим личком сяє.

Усі вони красні,
Усі вони ясні,
Усі вони милі —
Та вони не в силі
Так нас покохати,
Як рідненька мати!

НЕСПОДІВАНКА ДЛЯ ПАНІ ЄВГЕНІЇ (ГЕНІ) ПІДВИСОЦЬКОЇ

В четвер, 2-го грудня 1982 р. пані Маруся Текела улаштувала „несподіванку" для бувшої голови нашого відділу Доньки України, пані Євгенії Підвисоцької з нагоди осягнення віку, що в інших випадках називають золотим.

Цікаво, що 50 окреслюється золотим ювілеєм для подружнього життя, організаційного чи якогось іншого, але не в випадку 50-літніх уродин, бо це ще шматок часу до „золотої осені" чи „золотого віку"...

Однак ми зібравшись саме з нагоди тих 50-літніх уродин жартували, що „наша Геня попала вже до клюбу золотого віку"...

Євгенія Підвисоцька народилася в дуже зимну пору року в Монтреалі, де її батьки запізналися по приїзді з України. Мама, Анастасія Рудка з Городниці, а батько Іван Герич з Долібів одружились в церкві Св. Софії 1931 року. Мали дві доні. Євгенія ходила по закінченні народньої школи до „гайскул", як також учащала до рідної й недільної школи при парафії Св. Софії. Належала до СУМК, брала участь в різних представленнях, співала й до сьогодні співає в церковному хорі. Працює в шкільництві.

16 липня 1955 р. одружилась з Євгеном Підвисоцьким. Як прийшов відповідний час, вступила в ряди організованого жіноцтва С.У.К. й маючи товариську вдачу все брала на себе якісь організаційні зобов'язання аж врешті відбула гідно п'ятирічну каденцію голови відділу. Після того виконує функції касирки й члена надзірної ради СУМК. Має двоє дітей, Стефана й Маріянну. Маріянна бере активну участь в СУМК-у. Цього року вона заступниця голови в місцевому відділі СУМК, як також квартету „Самоцвіт", який ми мали нагоду вже нераз слухати й подивляти.

Уродинова несподіванка вдалась дуже гарно. Євгенія з'явилась до п. Текели, щоб з нею піти на святочну вечерю до ресторану з нагоди уродин, а тимчасом застала там нас всіх. Пані Марія Текела склала привіт, а теперішня голова, пані Оксана Русин, вручила спільний дарунок.

В погідній, товариській атмосфері споживали приготовані численні „смаколики" запиваючи вином, а як дійшли до споживання тортів і різного печива жарти сипалися як з рукава.

Приємно проведений товариський вечір з відзначенням 50-літніх уродин залишиться кожній з нас приємним спомином, а Солєнізантці ще раз бажаю всього найкращого, а головно здоров'я, щоб ще довгі роки могла надалі працювати на громадсько-національно-церковній ниві, де все відчувається брак таких енергійних і товариських одиниць, якою саме являється пані Євгенія Підвисоцька. — На МНОГІЇ ЛІТА!

З цієї нагоди зложено на журнал „Промінь" $26.00.

Галина Сенишин

ОГОЛОШЕННЯ

ІНСТИТУТ ІМ. ПЕТРА МОГИЛИ В САСКАТУНІ

пошукує

ЗАСТУПНИКА РЕКТОРА

Обов'язки: Заступати ректора по всіх потребах, зокрема разом з ректором влаштовувати і вести культурно-освітню програму для студентів — жителів Інституту та студентів і молоді в місті Саскатун і провінції Саскачеван.

Кваліфікації: Освітній ступінь від признаного університету, знання української та англійської мов обов'язкове. Учительська практика і праця з молоддю побажані, але не обов'язкові.

Винагорода: Згідно з домовленням. Для заступника ректора є житлове приміщення і життя в Інституті **обов'язкове.**

Board of Directors
Mohyla Institute (1958)
1240 Temperance Street
Saskatoon, Sask.
S7N 0P1

НОВЕ ВИДАННЯ „СМОЛОСКИПУ"

У травні 1983 р. у В-ві „Смолоскип" появиться нова книга творів українського самвидаву — про Українську Гельсінську Групу, про ув'язнених її членів, меморандуми і звернення, матеріяли про переслідування, ув'язнення, суди і репресії:

УКРАЇНСЬКА ГЕЛЬСІНКСЬКА ГРУПА
1978 — 1982

Документи і матеріяли

Упорядкував і зредагував Осип Зінкевич

В книзі опубліковано 120 документів Української Гельсінкської Групи і її членів, хроніку діяльности Групи і хроніку життя членів від моменту вступу в Групу до кінця 1982 р., біографії, бібліографію видань українською й іншими мовами, фотографії.

17 співробітників „Смолоскипу" працювали шість останніх місяців над цією книгою.

Книга має 998 стор., у твердій обкладинці і коштуватиме після появи 29.75 дол.

Ми проголошуємо передплату цієї книги за зниженою ціною (25% знижки) — за 22.25 дол. (поштову оплату покриє В-во). Зацікавлених осіб просимо виповнити нижчеподане замовлення і переслати до В-ва до 20 травня разом з належним.

До В-ва „Смолоскип"
("SMOLOSKYP", P. O. Box 561, Ellicot City, Md. 21043, U.S.A.)

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

50-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ВІДДІЛУ ІМ. Л. УКРАЇНКИ
Виндзор, Онт.

Святкування відділу ім. Лесі Українки при соборі Св. Володимира відбулось у двох частинах. Першою імпрезою був показ історичних строїв філії Музею Східної Канади, показ модерної ноші і чайне прийняття. Все це відбулось 16 травня 1982 року.

Друга частина святкувань відбулась в неділю 24 жовтня 1982 р. Величавий бенкет відбувся в соборній авдиторії при поважному числі членства та гостей. Свято почалось Св. Літургією в соборі Св. Володимира та Молебень за здоров'я членок. Служив прот. Т. Славченко. Відслужено також Панахиду за померлих членок, під час якої членки тримали засвічені свічки, голова відділу М. Старух держала прапор Союзу, поруч неї членки оснувательки та голова Союзу Українок Канади Анна Звоздецька з Едмонтону і голова Провінц. Екзекутиви Юлія Головата з Торонта. Дуже гарно співав хор під диригентурою маестра Євгена Цюри.

В соборній авдиторії заля і передня стіна були відповідно удекоровані. Так само святковий стіл убрано квітами, свічками, тортом (спекла О. Торошенко). Так само гарно удекоровані столики на залі для членок і гостей. При дверях вітали гостей Міна Косик і Домка Стратійчук, а записували гостей Марія Кушнір і Марія Прокопчук.

Програму свята відкрила голова ювілейного комітету Іванна Римар. Молитву „„Отче наш" перед обідом проспівав хор, а прот. Т. Славченко поблагословив страви. Слідувала хвилина мовчанки за померлих членок. Заст. голови О. Торошенко прочитувала імена а з родини померших підходили і засвічували свічку. Юлія Стойко й Ірина Момотюк від ювіл. комітету представили танцювальний ансамбль, якого спонсоруе відділ. Танцюристи привітали головний стіл і гостей колачем, склали привіт і вручили світлину своеї танмювальної групи.

По обіді почалась ювілейна програма. Відбулось представлення гостей за головним столом. Офіційними гостями були голова Союзу Українок Канади Анна Звоздецька з Едмонтону і голова Пров. Екзекутиви Союзу Східньої Канади Юлія Головата з Торонта, а так дві оснувательки жін. товариства — Мирослава Телеґа і Марія Трач. При головному столі сиділи прот. Т. Славченко і добр. Олена, заряд відділу і членки ювілейного комітету. Голова відділу Марія Старух вдекорувала корсажами А. Звоздецьку, Ю. Головату, Мир. Телеґу, М. Трач і І. Римар, а уступ. голова Г. Панчишак вшанувала корсажем голову М. Старух.

По цім пані Старух привітала гостей, як голова відділу. Коротку історію товариства за 50 літ українською мовою подала Лідія Листа, Мирослава Телеґа англійською мовою. З їх звітувань підкреслено, що з 12 членок, які започаткували товариство, зросло на 100. Відділ виконує обов'язки приписані Централею. Впродовж двох каденцій знаходилась при відділі Провінційна Екзекутива Союзу на Східню Канаду. Членки придбали музей (колекція українського народ-

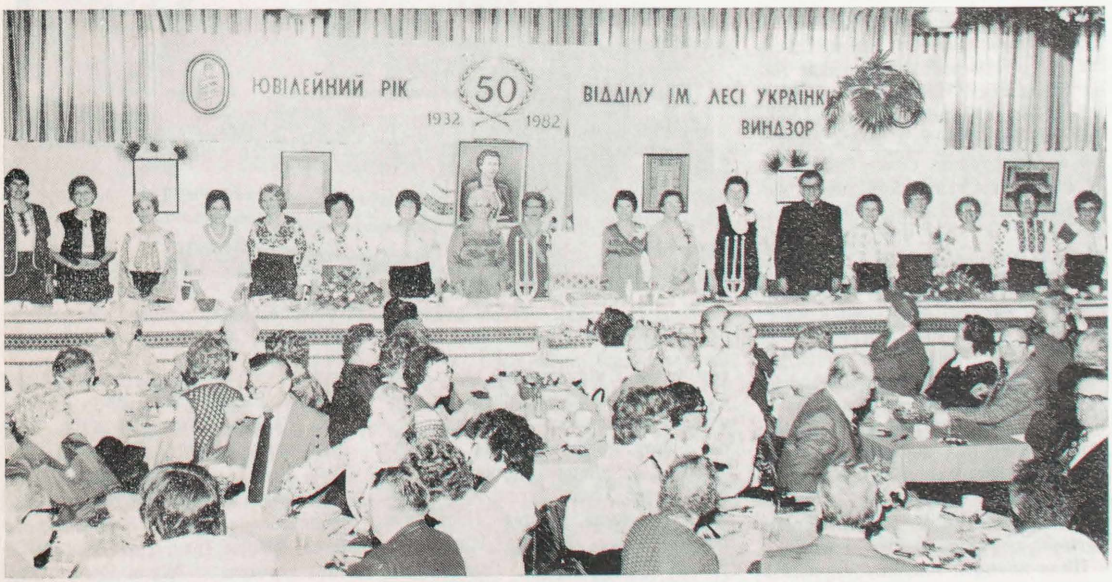

Стоять, зліва направо: членки Ювілейного Комітет — І. Момотюк, Ю. Стойко, О. Торошенко — касирка, С. Коростіль і Л. Лист — секретарки історії відділу, А. Букса — рекордова секретарка, М. Трач і М. Телеґа — основниці відділу, І. Римар — голова Ювілейного Комітету, М. Старух — голова відділу, А. Звоздецька — голова С.У.К., Ю. Головата — голова Сх. Екзекутиви С.У.К., прот. Т. Славченко, добр. О. Славченко, О. Друль — рекордова секретарка відділу, К. Лейн — фінансова секретарка відділу, Г. Панчишак — уступивша голова і Л. Боднарчук — касирка відділу.

ного мистецтва), виконують освітню та іншу працю при громаді, беруть участь у КУК та в Жіночій Раді, фінансова допомога соборній громаді, співпраця з ТУС.

По цім складали привіти представники організацій. Юлія Голова — голова Пров. Екзекутиви, прот. Т. Славченко, парох, Євген Король — громада Св. Володимира, Н. Костинюк — відділ ТУС, Давид Фенканин — мол. СУМК, Т. Стиран — ОУК, Роз. Ґрум — ЛУКЖ, св. Ольги М. Стецій — перша голова відділу Л. Українки ,Соня Гейзен — СУА, Детройт, США, К. Легка — ОЖ ЛВУ, О. Маковець — від Л. Українки в Чатам, І. Романів — від. КУК, Донна Майзл — від місцевої Жіночої Ради, Б. Фодчук — Т-ва Просвіти, В. Коростіль — Українських Сеньйорів. Відділи, що прислали привіти і пожертви. Східня Філія Музею — Торонто; від. Кн. Ольги — Торонто; від. Кн. Ольги — Ґримзбі, від. Л. Українки СУА — Детройт; від. Л. Українки — Брентфорд, від. Л. Українки — Гамільтон; від. „Барвінок" — Ошава, від. С. Русової — Лонґ Бренч. Пожертви склали: Марія Стецій, Емілія Вжонсон, Мирослава Телеґа, Іван Борисович, Анна Кравець і Марія Трач.

Рек. секретарка Оля Друль представила гостю-доповідачку пані Анну Звоздецьку, голову Союзу Українок Канади. Пані Звоздецька промовляла на бенкеті. У своїй обширній промові голова Союзу підкреслила між іншим важливість знання української мови та її значення в кожного народу. Вона наводила цитати українських письменників і поетів, а загально вважаємо рідну мову душею народу. Пригадала, що в Україні нашу мову нещадно русифікує окупант, а в Канаді уряд ставиться прихильно до мов, фінансово допомагає українським школам. Голова Союзу закликала користати з нагоди і працювати над шкільними справами. Пригадала голова і про заходи підготовки до відзначення 1000-ліття хрещення України, відділи Союзу повинні заплянувати свої проєкти.

Після промови голови було відзначування членок відділу за 25 років праці. Грамоту Союзу Українок вручувала голова Анна Звоздецька, відзнаку відділу вручувала Марія Старух, Катерина Лайн прочитувала імена. Членки, що були нагороджені

Основниці відділу Марія Трач і Мирослава Телеґа з грамотами, які вручила їм голова С.У.К. А. Звоздецька.

Галя Панчишак і Марія Старух засвічують свічки у пам'ять покійних членок відділу.

грамотами і відзнаками: Анна Стойко, Марія Карпінець, Марія Михальчук, Галя Панчишак, Анастазія Загара, Марта Петрук, Юзефа Кордаш, Текля Сіра, Леона Боднарчук, Марія Старух, Текля Дуган, Аля Друль, Анна Приймак, Марія Прокопчук, Марія Рижак, Євгенія Щипанська, Марія Сенайко, Галя Вахна, Анна Костинюк, добр. Олена Славченко.

Членки, які отримали грамоти раніше, тепер отримали відзнаки відділу: Параскева Василишин, Мирослава Телеґа, Марія Вахна, Анна Гриньків, Іванна Римар, Александра Боднарчук, Юстина Петришин, Марія Гладиш, Емілія Паркс, Анна Подольська. Євдокія Лазарович, добр. Лідія Боднарчук, Олена Венґер, Марія Трач.

Пані Звоздецька відзначила двох основательок відділу: Мирославу Телеґу і Марію Трач, і вручила їм 50-літні грамоти, а Марія Старух вручила золоті відзнаки відділу. Александра Боднарчук також отримала грамоту 50-літ: і золоту відзнаку за її віддану постійну працю помимо її 91 років.

Мирослава Телеґа була нагороджe-

ВІДДІЛ С.У.К. ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ У ВИНДЗОРІ

Сидять, зліва направо: М. Трач, Л. Боднарчук — касирка, О. Торошенко, С. Коростіль і А. Букса — заступниці голови, М. Старух — голова, прот. Т. Славченко, добр. О. Славченко, Г. Панчишак — уступивша голова, С. Друль — рекордова секретарка, М. Телеґа — кореспо. секретарка, І. Римар, К. Лейн — фінансова секретарка.

Стоять, 1-ий ряд: О. Венгер, Е. Масляк, М. Петрук, А. Ткачук, М. Михальчук, А. Боднарчук, С. Загара, Г. Паленчук, Т. Сіра, Т. Дуган, А. Чоп'як, М. Вахна, С. Ревак, А. Стойко, К. Палій і М. Карпінець.

Стоять, 2-й і 3-й ряд: Д. Стратійчук, Г. Фенканин, С. Ставична, С. Заборонюк, А. Телебан, А. Савчинська, Е. Паркс, Ю. Шевчук, А. Кравець, Ю. Кордаш, А. Масляк, М. Сенайко, Р. Прокопець, А. Приймак, М. Прокопчук, М Костів, Д. Урбан, Н. Косик, Т. Мерешка і Г. Мельничук.

Стоять, 4-й ряд: М. Гнатюк, А. Грицик, Н. Свинтак, М. Кушнір, Є. Квасніцька, Е. Ткачук, Е. Лак, К. Момотюк, І. Момотюк, Ю. Стойко, Л. Лист, М. Ландеґо і Д. Леслі.

на почесним головством за її десять літ головування відділу.

На 50-літнім ювілеї С.У.К. 1977 року, Централя нагороджувала переходові членки грамотою 50-ліття і в той час, Іванна Римар і Емілія Паркс були нагороджені. При нагоді святкування цього ювілею відділу Централя була нагородила таких членок С.У.К.: Олену Венгер, Юстину Петришин, Марію Гладиш.

Тарас Ранівський з своєю оркестрою розвеселив гостей. Відспівали дует дві пісні — Галя Панчишак і Володимир Коростіль, при фортепіяні — Галина Фенканин.

Кінцеве слово подяки виголосила заступниця голови Анна Букса.

Прогарма закінчилася молитвою.

Гості мали нагоду відвідати музей, де Марія Гнатюк і Марія Прокопчук вітали гостей.

Ювілей закінчився забавою при музиці, кавою і ювілейним тортом.

В пам'ять 50-літнього ювілею, відділ видав книжку. З нагоди 50-ліття нашого відділу пересилаємо $100.00 на пресовий фонд „Променя".

Анна Букса,
рекорд. секр. Ювіл. комітету

СВЯТО-АКАДЕМІЯ НА ПОШАНУ ЛЕСІ УКРАЇНКИ І ЖІНОК ГЕРОЇНЬ

ГРІМЗБІ, ОНТ.
Відділ ім. Кн. Ольги

В неділю 13-го лютого після святої Літургії о. З. Ревко відправив панахиду присвячену для великої поетеси Лесі Українки, і пом'янув імена уеіх відомих жінок героїнь, а не відомих Господь Всевишній лише один відає, що життя своє віддали в обороні свого поневоленого народу. Усі членкині і парафіяни тримали свічки під час панахиди та сумно похилися прапори державні і С.У.К. на вічную пам'ять, бо пам'ять їх буде вічною в історії нашого народу.

О годині 2:30 по обіді відбулася святочна академія. Програму імпрези відкрила п. Марія Нечай вступним словом, в якому згадала усіх відомих і невідомих жінок героїнь, 500 героїнь з Кінгіру, що загинули усі жорстокою смертю, але їх незламний дух зостався нам! Бо духа не здолати!

Наступною точкою програми були виголошені реферати обширно опрацьовані та з почуттям. Пані Мир. Шпитковська про життя і творчість Л. Українки, п. В. Яворська про Віру Бабенко, її життєвий шлях і трагічну смерть і п. П. Бойчук про життєвий шлях і працю для свого народу Олени Кисілевської. Програму переплітали піснями на слова Л. Українки: „Сховалось сонце за горою", „Горе ж моє горе" і „Ой за гори кам'яної" — відспівали наші членкині в супроводі гри на мандолінах — виконали п. Стеф. Шпитковська і п. Мир. Шпитковська — їм належиться признання, що завжди допомагають своєю грою успішно вив'язатись на таких імпрезах, бо музика з піснею допомагає виявити повний чар і мелодію пісні.

На закінчення програми голова відділу п. Стеф. Шпитковська подякувала усім, що допомогли організувати це свято та підкреслила потребу таких імпрез, які пригадують нам про наше літературне та історичне минуле та запросила усіх гостей на чайне прийняття.

На чайному прийнятті присутні також не забули про наш журнал „Промінь" який містить у собі так багато цінного для читача і склали скромний дар в сумі $26.00.

М. Нечай, культосвітня реф.

ЧЛЕНСЬКИЙ ЧАЙ І ВІДЗНАЧЕННЯ ЧЛЕНОК

Свято прийняття нововписаних і відзначення заслужених членок при відділі ім. Олени Пчілки в Йорктоні, Саск. відбулося в неділю, 6-го лютого 1983 р. в Українській Православній Авдиторії.

При вході до Авдиторії, пані: Вікторія Цибульська й Надія Мігайчук від членського комітету, доглядали реєстрацію гостей.

Членка культ.-освітнього комітету, пані Докія Гриньків, керувала програмою й мала честь покликати до головного стола отця й добр. Гнатів, голову відділу п. Наталю Гишку, голову церковної громади пана Д. Гудиму, 25-літних членок — Анну Клевчук, Анну Цимбалісту й Катерину Волощук. За головний стіл засіли також нововписані членки — Гилда Сирота, Софія Николаїв, Василина Кирилюк і Вирджінія Вирищук, перша й друга заступниці голови відділу — Анна Кучерява й Василка Друшка.

Програму почато гимном Союзу Українок Канади. Слідувала хвилина мовчанки за померших членок — Таню Турчук і Анастасію Чесник.

Голова відділу, п. Наталя Гишка, привітала всіх присутніх, а особливо щиросердечно привітала членок за їхню 25-літню постійну приналежність до Союзу й уквітчала їх корсажами та вручила їм грамоти. Нововписаним членкам пабажала найкращих успіхів у праці для добра нашого відділу. Вони повторювали „Приречення" разом з нею і тоді п. Гишка вручала кожній шпильку Смолоскип.

Промовцем був о. Петро Гнатів. Він розповів про трагічну річницю в історії українського народу — штучно запровадженого голоду московською комунітичною владою, 1932-33 рр. Доповідь до глибини зворушила серця слухачів.

Молитвою і піснею „До праці" закінчено програму.

Соціяльний комітет, який очолює п. Анна Ефтода, подав смачну перекуску для всіх присутніх.

З нагоди цього свята, С.У.К. відділу ім. О. Пчілки жертвує $100.00 на журнал „Промінь". Редакції бажаємо найкращих успіхів в корисній праці.

Параскевія Семенюк, рек. секр.

Ново-вписані членки відділу ім. О. Пчілки, Йорктон, Саск. Зліва направо — Софія Николаїв, Вирджінія Вирищук, Гилда Сирота, Василина Кирилюк.

ДЕНЬ ЧЛЕНСТВА В САСКАТУНІ

Кожного року в місяці лютім відділ ім. О Кобилянської в Саскатуні вшановує свої членок, що вибули в організації 25 років і більше, а при тому представляє тих, що тільки впісалися до відділу. Цього року імпреза День Членства відбулася в неділю по пополудні 20 лютого при співучасті місцевих громадян.

Управа відділу завжди віддає увагу прикрасі залі відповідно до характеру оказії. Цього разу на стіні попри головний стіл розвішено велику картину-таблицю, на якій місцева артистка Наталя Дептух нарисувала в кольорах великий СМОЛОСКИП, відзнаку Союзу Українок. На столиках, при яких засіли учасники, центральною декорацією на кожному був мали стоячий с м о л о с к и п, зроблений з матеріялу „стайрофовм" та розмальований в кольорах.

Імпрезу приготовила та перепровадила програму Анна Клапоущак, культурно-освітня референтка. Після відкриття імпрези молитвою, що її провів настоятель Катедри Пресв. Тройці прот. М. Олесюк, Анна Клапоущак привітала учасників, пояснила ціль зібрання і звернула увагу на СМОЛОСКИП, який символічно просвічує шлях до кращого майбутнього щоденною віддаюою працею.

Представленням нових членок займалися пані: Г. Максимюк, М. Лемко, П. Гаврилів. До відділу вписалися: Марія Сопотик, Анна Олійник, Савеля Грицюк, Пет Тимчатин. Кожна з них була окремо представлена.

На цій імпрезі вшановано квітами, відзнакою смолоскип і грамотою Союзу Анну Семко за її поверх сорокрічну працю у відділі ім. О. Кобилянської. Її представила Марія Воронюк, голова відділу, подавши короткий огляд її життя і праці. Анна Семко це вихованка Інституту ім. П. Могили і має за собою роки праці в українських околицях, де її чоловік Петро, також питомець Інст. ім. П. Могили, учителював і без цента винагородження провадив Рідну школу та займався громадською працею. Ті давніші учителі то були дійсні каменярі. Сьогодні вони, на жаль, забуті. Переїхавши до Саскатуну на стале замешкання, Петро і Анна Семки включилися в життя церковної громади Пресв. Тройці. Анна Семко співпрацювала не тільки у відділі ім. Кобилянської, а теж у СУМК і Провінційній Екзекутиві. Вона далі є активною у відділі та в Клюбі Сеньйорів при православній громаді.

Віра Наконі, місцева учителька народної школи, мала доповідь на тему „Наша українська родина". Вона зосередила увагу на загально всім знану турботу батьків та громадянства про асиміляцію серед молодого українського покоління, підкресливши потребу рятування родинного дому від впливів денаціоналізації.

Наступною точкою був спів родинного гуртка Михайла і Анни Гаврилових з їхнім сином Станіславом та невісткою Петрунею. Вони мельодійно відспівали дві пісні при супроводі гітари — „Як ніч м'я покриє" і „Журавлі", нова пісня з України політичного в'язня в совєтській тюрмі. Ця пісня своєю тужливою мельодією всім сподобалася, викликавши гучні оплески.

Віддавна прийнято в місяці лютім віддати увагу визначній українській поетесі Лесі Українці. На цю тему промовляли Марія Воронюк і Анна Клапоущак. Обидві говорили по-англійському, сподіваючись, що на залі буде молодь. На жаль, молоді не було. Їх тема покривала життя і літературну творчість поетеси, вплив матері Олени Пчілки та значення творів Л. Українки в українській і світовій літературах.

Марія Гарбус, референтка „Променя" проголосила, що прихід з імпрези призначено на пресовий фонд цього журналу, при тому заохочувала учасників передплачувати його.

Кінцеве слово сказала Анна Клапоущак та попросила всіх затриматися на чайну гостину, що членки відділу зготовили.

На імпрезу загостили несподівано гості з далека, які брали участь у конференції Музею Союзу. Між ними були — О. Гамара з Торонто, М. Юрків з Вінніпегу, Н. Воробець з Ванкуверу, а з Едмонтону були Н. Сенів, С. Скрипник, Д. Янда і І. Дженис. Приємно пройшов час в дружній розмові з рідкими гостями.

С. Стечишин

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ
ТРАНСКОНА, МАН.

Дня 28-го лютого 1983 року відбувся святочний вечір, який був присвячений патронці нашого віддлу, поетесі Лесі Українці. Заля була прибрана, збоку на підвищенню — портрет Лесі Українки, огорнений вишиваними рушниками, як також прикрашено прапором Союзу Українок Канади. О годині 7.30 вечора у церковну залю прибуло багато членок відділу. Програму свята відкрила заступниця голови відділу ім. Лесі Українки, пані Шипит, привітавши присутніх. Святочну доповідь відчитали пані: Костин і Шипит про молодість славної поетеси Лесі Українки, її творчість та її життєвий шлях.

Першою точкою на програмі було: пані В. Савчук прочитала — „Натура гине", добр. Г. Тетеренко — „Без надії сподіватись", „Співець" — читала пані Собкович, „Калина" — читала пані А. Гудима. У своєму слові о. прот. Тетеренко підкреслив значення цього вечора, який був скромний, але святочний. Слідував загальний спів.

На закінчення пані Шипит щиро подякувала всім тим, що займалися підготовкою програми, усім виконавцям та присутнім. Рівночасно звернулась з закликом, щоб реф. „Променя" пані А. Гудима провела збірку на пресовий фонд журнала. Збірка принесла $60.00. Після програми всі засіли до смачної перекуски.

С. Собкович, секретарка

ЗАКІНЧИЛА СТУДІЇ МЕДСЕСТРИ З ВИСОКИМ ВІДЗНАЧЕННЯМ

Ірина Макар

Ірина Макар, дочка п-ва Клементини і Михайла Макарів, онука пані К. Мелан, народилася 12-го серпня 1960 року у Сурей, Б. К.

Іринка брала активну участь у навчанні в недільній школі в Православній Церкві Успіння Пресв. Богородиці у Валей, Б. К. Ірина є членкою відділу Союзу Українок ім. Ольги Кобилянської у Волей.

Ірина належить до СУМК, співає у молодечім хорі у Соборній громаді Пресвятої Трійці у Ванкувері, Б. К.

Цього 1983 року у січні панна Ірина закінчила свої студії з високим відзначенням у Ванкувер Дженерал Госпитал Скул оф Нирсінґ і отримала диплому R.N. Вона тепер працює у Ванкувер Дженерал Госпиталі.

Бажаємо Ірині найкращих успіхів у її професійній праці, міцного здоров'я та радісного майбутнього.

Марія Боднарчук

ЙОРДАНСЬКА ВЕЧЕРЯ
ТРАНСКОНА, МАН.

Заходами відділу ім. Лесі Українки спільно з церковною громадою вшановано Щедрий Вечір і Освячення води 18-го січня 1983 р. В церкві о год. 6:00 Вечірню відправляли Преосв. Єпископ Василій і настоятель громади о. А. Тетеренко; гарно співав хор під управою п. Ол. Доброгорського. Церква була заповнена вірними, прибули гості з інших громад. По відправі о. Тетеренко освятив воду та виголосив проповідь, нав'язуючи до релігійних ритуалів з святом Йордану, освячення води і Щедрого Вечора. Священика обслуговував п. М. Шипит.

По відправі в церкві, вірні набравши свяченої води, зійшли до залі на спільну Святу Вечерю, яку приготовили членки жіночого т-ва. Святочний стіл був удекорований вишиваним обрусом, вази прибрані колосками пшениці, горіли ярко свічки, традиційні калачі, що їх спекла п. М. Соколюк. Коли усі засіли за столи церковний хор відспівав „Отче наш" і о. парох поблагословив страви.

По вечері о. Тетеренко говорив про значення цього святого вечора й як завжди глибокозмістовне слово виголосив Преосв. Владика Василій. Заступник голови п. Стефан Майданюк подякував усім, що так численно зійшлися відсвяткувати Йорданський Щедрий вечір, і також подякував жінкам за приготування святої вечері.

На закінчення вечора цікаво було вислухати кілька колядок, що їх відколядували всі присутні. Здавалося, що нічого кращого немає, коли всі беруть участь і разом колядують. Ніхто не спішиться додому, вечір проходить в родинній атмосфері.

С. Собкович, секретарка

БЛ. П. АНАСТАСІЯ САМЕЦЬ
Давфин, Ман.

У п'ятницю, 4 червня 1982 р. упокоїлася на 79 році свого трудолюбивого життя Анастасія Самець.

Народилася Анастасія 18-го квітня 1903 р., в родині Йосифа й Марії Табаків в Давфині. Там виростала, ходила до школи і до церкви.

Вона вирізнялася лагідною вдачею, мала широкий християнський світогляд та була практикуючою православною християнкою.

У 1922 р. одружилася з Павлом Самцем і разом жили на фармі біля Давфину до 1965 р., тоді перебралися до міста на відпочинок.

Анастасія була активною членкою української православної громади в Косові, Ман., а пізніше у Давфині. Була членкою майже 50 років у відділах С.У.К. в Косові і Давфині. Вона складала пожертви на церкву, музей та Колегію Св. Андрея. Постійно читала „Український Голос", „Вісник" та її улюблений „Промінь".

Панахида і похорон відбулися в українській православній церкві Св. Юрія в Давфині, в днях 7 і 8 червня 1982 р. Відправляв о. Є. Труфин, а дякували Іван Сторожук і Ф. Швець, яким допомагали співаки з громади.

Підчас заупокійної Служби Божої всі присутні членки С.У.К. ім. Л. Українки в Давфині стояли зі свічками.

Після похорону відбувся поминальний обід в церковній авдиторії, який приготували членки відділу С.У.К.

Покійна залишила у глибокому смутку мужа Павла, синів Івана і Юрія та доньку Анну, двох внуків і двох правнуків та дві сестри.

Тіло покійної поховано на цвинтарі „Риверсайд" у Давфині.

Спи спокійно, дорога дружино, мамо і бабуню, нехай милостивий Господь оселить душу твою, де всі праведні спочивають.

Вічна їй пам'ять!

Муж Павло з родиною

* * *

ПОДЯКА

Висловлюємо щиру подяку всім тим, що не шкодували часу, ні труду, і прийшли віддати останню прислугу нашій дружині, мамі і бабусі.

В першу чергу складаємо нашу щиру подяку о. Є. Труфинові за відслуження похоронних відправ, дякам і співакам за спів, членкам С.У.К. за приготовлення обіду і прислугу біля домовини в церкві. Щира подяка родині і друзям за квіти, слова розради і співчуття. Нехай Господь винагородить вас усіх добрим здоров'ям і довгим життям.

У світлу пам'ять покійної складаємо $100.00 на пресовий фонд журнала „Промінь".

Павло — муж, Анна — дочка,
сини: Юрій і Іван з родинами

БЛ. П. ЄЛИСАВЕТА КАНАШЕВИЧ

Ділимось сумною вісткою, що в четвер 27 січня 1983 р. по тяжкій недузі, на 73-тім році упокоїлась бл. п. Єлисавета Канашевич.

Народилась Єлисавета 7 грудня 1909 року в Західній Україні в селі Товстеньке, повіт Гусятин, в родині Семена і Юстини Сорочків. 1914 року Семен, батько Єлисавети, виїхав до Канади, сподіваючись в короткім часі забрати до Канади жінку і дочку, але вибухнула Перша світова війна і щойно 1922 року Семен спровадив дочку і дружину до Канади. Єлисавета мала тоді 13 років. Родина замешкала в околиці Прілейт, Саск. Тут Єлисавета ходила до школи до 1925 року. Листопада 14 1925 р. Єлисавета вийшла заміж за Павла Канашевича, який фармерував в околиці Ітонія, Саск. Початки на фармі були тяжкі, бо 1927-28 року град збив збіжжя, так само тяжка праця та слабости різні. З часом в околицю прибуло більше українських родин і започатковано громаду та будову Української Православної Церкви ім. свв. Петра і Павла. Єлисавета і Павло стали членами, помагали в громаді, співали в хорі, зорганізовано аматорську групу, в якій Єлисавета брала активну участь, організувала виступи дітей — своїх і сусідських. Внедовзі зорганізовано відділ Союзу Українок ім. Лесі Українки. Тут Єлисавета також була активною — займала позицію голови жіночого товариства, а відтак секретарки, помагала в українській школі, а чужі діти з фармів перебували в неї як ходили до школи.

Єлисавета була лагідної вдачі і всі її любили. В домі Канашевичів завжди перебувало багато гостей, яких як господиня дому щиро приймала. Власних дітей навчала рідної мови, письма і співу. Сама вона любила багато читати, позичала книжки з бібліотеки, любила вишивати до гардероби громадської і до церкви.

Залишила Єлисавета у глибокому смутку мужа Павла, сина Дениса, три дочки — Євгенію Бойчук в Киндерслей, Юстину Бюкерт в Ред Клер, Лесю Харко в Келґарі, дві сестри — Анну Ґізен і Марію Паленчук та брата Михайла Сорочку, десять онуків і 7 правнуків.

Похоронні відправи служив о. Стеценко у супроводі дяка У. Котелка. По похороні відбувся поминальний обід, що його приготовила родина і видало жіноче товариство в залі під церквою.

Щиру подяку склав від себе і своєї родини Павло Канашевич учасникам похорону, всім тим, що своєєю присутністю вшанували дорогу пам'ять його дружини, мами і громадянки.

Присутні на похороні склали пожертви на нев'янучий вінок на церкву, музей а з того $100.00 на журнал „Промінь", якого покійна Єлисавета була читачкою.

Хай Милосердний Господь оселить душу покійної у Своїм Царстві. Вічна їй пам'ять.

Приятель

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У сьому річницю упокоєння дружини, мами і бабуні, добр. Параскеви Федак, яка упокоїлася 19-го квітня 1976 року в Гамільтоні, Онтаріо, складаю $25.00 на нев'янучий вінок.

Єпископ Василій

— — — — —

На свіжу могилу моєї дорогої сестри Параски Довганюк, замість живих квітів складаю дар $25.00 на „Промінь"; китицю квітів кладу у пам'ять сестри Марії — упокоїлась 9 березня 1977 р. і в пам'ять шваґра Николая Довганюка, упокоївся 12 березня 1983.

Покійним вічна пам'ять. Родині складаю найщиріші співчуття.

Сестра Софія Гриник, Едмонтон

— — — — —

Добродійний комітет при відділі Союзу Українок в Катедрі св. Івана кладе нев'янучий вінок на свіжу могилу дорогої членки Параски Довганюк, яка постійно відвідувала хворих по шпиталях і домах, несла писанки на Великдень, у світлу пам'ять покійної засилаємо $10.00 на „Промінь". Параскеві і Николаєві вічна пам'ять.

Родині складаємо щирі співчуття.

За добр. комітет —

М. Лазарук

— — — — —

Пані Анна Особа й Емілія Репка замість квітів складають по $5.00 ($10.00) на „Промінь" на свіжу могилу Параски Довганюк та висловлюють щире співчуття родині покійної. Покійній вічна пам'ять.

Подала Марія Лазарук, Едмонтон

— — — — —

Кладу нев'янучий вінок у світлу пам'ять моїх батьків — Стефана і Євдокії Панців. Упокоїлись — 24 серпня 1955 і 23 грудня 1947. Також мого мужа Йосифа Крищука — упокоївся 25 липня 1973 р. — батька, діда і прадіда та дорогого сина Теодора (Фреда) — упокоївся 19 квітня 1982. Покійним вічна пам'ять.

У їх світлу пам'ять засилаю $20.00 на „Промінь".

Анна Крищук, Бон Акорд, Альберта

У незабутню пам'ять наших дорогих батьків, бл. п. Дмитра і Марії Фербеїв, які упокоїлись у квітні 1961 р. у 22-гі роковини упокоєння, кладемо на їх могили китиці квітів та засилаємо $20.00 на журнал „Промінь".

Дочки — Леся Івасюк і
Наталка Мельничук, Едмонтон

— — — — —

Замість квітів на свіжу могилу моєї дорогої братови, бл. п. Катерини Крип'якевич, у її світлу пам'ять жертвую $25.00 на журнал „Промінь".

Родині висловлюю щире співчуття.

Покійній вічна пам'ять.

Анна Крип'якевич, Чиливек, Б. К.

— — — — —

У перші роковини смерти нашого дорогого мужа, батька, дідуся і прадідуся Мендика, який упокоївся 29 квітня 1982 року на 76-ому році свого життя, в його світлу пам'ять складаємо на журнал „Промінь" $20.00. Покійному вічна пам'ять.

Дружина Марія з родиною,
Тандер Бей, Онт.

— — — — —

Замість квітів на могили моїх дорогих: мужа Йосифа Ортинського, донечку Стефанію, батька Івана й маму Теодосію Хохоляк, сестру Анну Цимбалісту в Йорктоні й брата Павла, в їх світлу пам'ять складаю $25.00 на „Промінь". Покійним вічна пам'ять!

Марія Ортинська, Канора, Саск.

— — — — —

Кладемо нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої дорогої сусідки й куми бл. п. Вероні Ігнатюк з Стінен, Саск., яка упокоїлась 6 березня 1983, у світлу пам'ять покійної засилаєм $20.00 на журнал „Промінь".

Родині висловлюємо щире співчуття. Покійній вічна пам'ять.

Омелян і Марта Маленкі, Стінен, Саск.

— — — — —

У світлу пам'ять нашої родини, котрі відійшли від нас у вічність в минулому і тепер, а це члени з родин: Піхоти, Сіротські, Мандрики і Російчуки, в їх незабутню пам'ять складаємо замість китиці квітів $23.00 на журнал „Промінь".

Михайло і Рахіля Піхоти, Едмонтон

— — — — —

У четверті роковини упокоєння дорогого нам мужа, батька і дідуся Івана Саранчука, який відійшов у вічність 5 травня 1979 р. у Норт Бетлфорд, Саск. кладу нев'янучий вінок весняних квітів і засилаю $25.00 на „Промінь". Пам'ять про нього завжди з нами.

Дружина Марія і діти з родинами

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок на могилу мого першого мужа Григорія Колісника, який упокоївся 12 квітня 1966 року у його світлу пам'ять засилаю $25.00 на журнал „Промінь".

Соня Винничук, Армстронґ, Б. К.

— — — — —

У світлу пам'ять нашої дорогої мами і бабуні, бл. п. Анни Друль, яка упокоїлась 16 травня 1982 р., замість квітів складаємо $20.00 на журнал „Промінь".

Син Мирон і Оля Друль,
син Богдан і Стефанія Друль
та внуки, Виндзор, Онт.

Членки відділу Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки, при Катедрі Пресвятої Трійці у Вінніпегу складають нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої дорогої, довголітньої і заслуженої членки, бл. п. Катерини Креп'якевич, яка впокоїлася 21 березня ц. р. Замість квітів засилаємо $25.00 на пресовий фонд журнала „Промінь". Нехай буде Вічна їй Пам'ять!

За Відділ С.У.К. ім. Лесі Українки

Ярослава Яременко, голова — Добр. Марія Керніцька, секр.

— — — — —

У восьмі роковини смерти мужа, бл. п. актора Івана Ралька, який упокоївся в Торонті 26-го травня 1975 року, у світлу пам'ять покійного складаю $15.00 на журнал „Промінь".

Анна Ралько, Вінніпеґ

— — — — —

У світлу пам'ять Тараса Стеценка, сина добр. й отця Стеценків в Норт Бетлфорд, Саск., який упокоївся 1 жовтняя 1982 р. й у пам'ять Маріяни Луцак в Едмонтоні, яка упокоїлась 11 квітня 1983 р., складаю $25.00 на журнал „Промінь".

Марія Бендас, Норт Бетлфорд, Саск.

— — — — —

Кладемо китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу бл. п. Малані Гудзак, яка упокоїлась 18 лютого 1983 р. у Саскатуні. Членка С.У.К. кружка Риверс Дейл, відділу О. Кобилянської, у її світлу пам'ять членки кружка складають на журнал „Промінь" $5.00. Родині висловлюємо найщиріші співчуття.

Голова кружка — Марія Маков
Марія Гарбус — референтка

— — — — —

У незабутню пам'ять мого дорогого брата Отця Василя Олійника, який упокоївся 18 березня 1982 р. і моїх родичів (батьків) Івана й Анни Олійників — упокоїлись 1961 - 1962 роках, складаю китиці квітів на їх могили та засилаю $10.00 на журнал „Промінь". Покійним вічна пам'ять.

Зофія Пилипів, Виниярд, Саск.

— — — — —

Відділ Союзу Українок при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні складає у світлу пам'ять чотирьох членок китиці нев'янучих квітів: Фіялки Леськів — упокоїлась 6 березня 1983 р., Парані Довганюк, — упокоїлась 9 березня ц. р., Анни Комгир — упокоїлась 27 березня й Маріяна Луцак (була членкою Централі Союзу Українок Канади) $40.00 на журнал „Промінь".

За відділ

Марія Лазарук

— — — — —

Замість китиці квітів на свіжу могилу бл. п. Анни Копачівської, яка упокоїлась 12 березня 1983 р. у Мелфорт, Саск., складаємо як нев'янучий вінок $10.00 на журнал Промінь". Вічна пам'ять Покійній!

Родині покійної висловлюємо щирі співчуття.

Петро і Галина Данилюки з синами, Вінніпеґ

— — — — —

У десяті роковини упокоєння мого дорогого мужа, бл. п. Стефана Кіндрачука, який упокоївся 21 травня 1973 року, у його світлу пам'ять засилаю $10.00 на журнал „Промінь". Покійному вічна пам'ять.

Дружина Докія Кіндрачук, Норт Бетлфорд, Саск.

У світлу пам'ять мого незабутнього мужа і батька, бл. п. Пилипа Олійника, який упокоївся 11 травня 1974 року, замість квітів на його могилу засилаю $10.00 на журнал „Промінь".

Жена Анна Олійник — дочки і зяті:
Єлисавета Н. і Іван Прокіпчук,
Оля А. й Іван Шеленберґ, Вінніпеґ

— — — — —

У світлу пам'ять моїх дорогих родичів (батьків) Михайла й Анни Погорецьких, замість китиці квітів на їх могили засилаю $10.00 на журнал „Промінь". Вони високо оцінювали цей наш журнал.

Вічна їм пам'ять.

Дочка Доротея Панчук, Принц Алберт, Саск.

— — — — —

У світлу пам'ять наших дорогих: сестри Василини Цибак (Костинюк) — упокоїлась в травні 1982 року і швагра, Дмитра Цибака — упокоївся в листопаді 1981 року, замість квітів, засилаємо $10.00 на „Промінь".

Покійні хай з Богом спочивають.

Ґеоргій і Марія Михайлюки, Стирджес, Саск.

— — — — —

У першу річницю упокоєння мого дорогого і незабутнього мужа і батька бл. п. Василя Духнія, який відійшов у Вічність 8 квітня 1982 року, складаю у його світлу пам'ять нев'янучий вінок і засилаю $30.00 на пресовий фонд „Променя".

Дружина Наталка і дочка Оля, Едмонтон

— — — — —

Замість квітів на свіжу могилу дорогого брата Михайла Яківчука, який упокоївся 24 листопада 1982 р.; також у світлу пам'ять родичів Яківчук та інших покійних членів родини, складаємо замість квітів скромний дар $50.00 на журнал „Промінь". Покійним вічна пам'ять.

Сестра Анна і Михайло Симчич

— — — — —

Китицю квітів кладемо у День Матері світлої пам'яті нашої дорогої дружини, мами і бабуні Марії Носаль — упокоїлась 13 грудня 1982 року, кладемо поруч квітів $10.00 на журнал „Промінь".

Муж Стефан Носаль і родина, Вінніпеґ

— — — — —

У світлу пам'ять наших дорогих матерей бл. п. Євдокії Кондри, яка упокоїлася 9 листопада 1941 р. в Мазепі, Саск. і бл. п. Марії Зюбрак, яка упокоїлася 10 грудня 1957 р. в Овкбурн, Ман. замість китиці квітів з нагоди Свята Дня Матері складаємо $50.00 на журнал „Промінь".

Петро і Розалія Кондра,
Вінніпеґ, Ман.

— — — — —

У світлу пам'ять мого дорогого мужа, батька, діда і прадіда Миколи Мойсеєвського, який відійшов від нас у вічність 28 січня 1982 р. в Монтреалі, в його пам'ять складаю на нев'янучий вінок на журнал „Промінь" $25.00.

Вічна йому пам'ять!

Дружина Галина Мойсеєвська, Монтреал

— — — — —

Кладу китицю нев'янучих квітів у світлу пам'ять дорогого мужа Николая Романюка, який упокоївся 1978 року в жовтні і засилаю $10.00 на журнал „Промінь".

Дружина Теофіля Романко, Ленкестер, Онт.

Довкола дому

Стефанія Кульба

ПАСКА НА БІЛКАХ

2 пачечки скорорostучих дріжджів, пів гортнятка теплої води, 2 ложки цукру, пів кварти праженого молока, пів горнятка топленого масла, 8 білків, 1 ложка соли і муки на заміс.

Розпустити дріжджі в воді і додати цукор. До теплого молока додатити масло, сіль, дріжджі і трохи муки, щоб зробити не надто густу розчину. Добре все разом вимішати. Вбити білки на піну і додати до розчини, вимішуючи все разом ложкою. Додати муку і замісити тісто так як на хліб. Добре вимісити. Поставити в тепле місце, щоб підросло до подвійної величини. Помісити і ще раз дозволити вирости. Виробляти у форми, лишаючи трохи тіста на прикраси. Як виросте помастити вбити яйцем і пекти в мірно огрітій печі.

— — —

БАБКА

⅓ горнятка літеплої води
1 ложечка цукру
2 пакетики скородіючих дріжджів
3 ложки муки
2 цілі яйця
8 жовтків
⅔ горнятка цукру
2 ложки меду
½ горнятка топленого масла
2 ложки олії (Мазола або Сафло)
1 ложечка соли
1 ложечка ванілії
Терта шкірка одної цитрини
Сік одної помаранчі
5½ горнят пересіяної муки (приблизно)
1 горнятко родзинків

Змішати воду з цукром, всипати дріжджі і дозволити дріжджам розпуститись. Додати 3 ложки муки і добре вимішати. Дозволити розчині підрости. Вбити разом яйця і жовтки. Додавати цукор малими частками і вбивати. Додати решту складників крім муки і родзинків та добре разом убити. Змішати цю масу з розчиною і перемішати. Замісити, даючи стільки пересіяної муки, щоб тісто було вільне. Тісто має бути багато вільніше, як на хліб. Добре вимішати способом витягання тіста вгору. Тоді додавати помиті родзинки і перемісити. Накрити і дозволити вирости в теплому місці. Коли наросте, помісити і ще раз дозволити вирости. Приготовити високі форми та довільно вимастити м'яким маслом. Наповнити тільки одну третину форми тістом. Поставити в теплому місці.

Тісто має потроїтися об'ємом. Пекти спочатку в мірно гарячій печі (375) 10 до 15 хвилин, тоді знизити температуру до 325 на приблизно 20 хвилин, а після того ще раз знизити до 300 або 275, залежно від печі. Пекти всього разом одну годину приблизно.

Вийнявши бабки з печі, дозволити їм постояти у формах кілька хвилин. Тоді уважно вийняти на застелену подушку. В часі охолоджування обернути кожну бабку кілька разів, щоб не злежувалася.

— — —

МАРИНОВАНА ТЕЛЯТИНА

Зміcть вепрової шинки можна намаринувати на свята телячу. Уважно відділити з шинки кістку так, щоб м'ясо виглядало як вепрова шинка. Окремо змішати зо дві ложки соли, ложечку салітри, зубок резтертого часнику і трохи мішаного коріння. Натерти тим м'ясо зо всіх сторін, включно з тими прорізами, де була кістка. Вложити м'ясо в кам'янку, або в поливану посуду й обертати щодня. По трьох днях готове. Тоді добре обмити і пекти, обливаючи шинку в часі печення товщем. Хто любить солодкавий смак м'яса, може додати до соли ложку або півтора цукру в часі маринування.

EASTER PASKA

2 pkgs. dry yeast
1 tsp. sugar
½ cup lukewarm water
6 eggs
½ cup sugar
1½ cups milk
1½ tsp. salt
½ cup melted butter
8 - 9 cups flour.

Dissolve 1 teaspoon sugar in ½ cup lukewarm water, sprinkle yeast over and let stand 10 minutes. Scald 1½ cups milk and cool. Combine cooled milk and 1 cup flour add yeast and beat well. Cover and let stand in warm place till light and bubbly. Beat eggs with sugar and add melted butter. When the sponge has risen to double combine with egg mixture. Slowly add remaining dry ingredients. Knead thoroughly, until dough is smooth and no longer clings to hands. Cover and let rise till doubled. Punch down and let rise again about 1 hour. Make two small or one larger round paska. Make round loaf and put in greased pan not quite half full (base). Decorate base in following way.

Take enough dough to roll out 3 lengths ½inch thick about 25 inches long, braid and place in a circle along edge of base. Join ends neatly. Make a similar braid a bit shorter and ease it in a circle inside first braid. Roll another piece of dough 3 times width of pan, cut in half, curl the 2 ends of each length in opposite directions, and p'ace on top to form cross. Flatten a piece of dough into a 1-½ inch circle, and snip edges in a few places and place on center of cross. Let rise to double size. Brush with beaten egg. Bake in 350° oven for 15 minutes. Lower heat to 300° and bake 45 minutes longer. Let your imagination be your guide to trimming and decorating paska.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

З нагоди
Світлого Воскресення Христового
пересилаємо
СЕРДЕЧНИЙ ПРИВІТ

Проводові й членкам Союзу Українок Канади, редакції журнала „Промінь", родині, приятелям і знайомим та бажаємо радісно і безтурботно провести ці святочні дні.

Ганна Янішевська **Зоя Плітас**

Торонто, Онтаріо

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ
ПРИ КАТЕДРІ ПРЕСВЯТОЇ ТРОЇЦІ
У ВІННІПЕҐУ

з нагоди Воскресення Христового

вітає

духовенство УПЦ, центральний провід Союзу Українок Канади, редакцію „Променя", членство по відділах та їх родини традиційним:

ХРИСТОС ВОСКРЕС! —
ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Я. Яременко, голова **Н. Міщук,** рефер.

В днях світлого Воскресення Христового

ЦЕНТРАЛЯ СОЮЗУ УКРАЇНЦІВ
САМОСТІЙНИКІВ

щиро вітає

Первоієрарха Блаж. Митрополита Андрея, Єпископат, Консисторію, духовенство УПЦ, управи складових організацій СУС, членство, редакції українських часописів, ввесь український народ в Україні і по всьому світі радісним —

Христос Воскрес!

ЗА ЦЕНТРАЛЮ СОЮЗУ УКРАЇНЦІВ
САМОСТІЙНИКІВ В КАНАДІ,
ЕДМОНТОН

Андрій Мельничук, голова **Ф. Пелех,** секр.

МАНІТОБСЬКА ПРОВІНЦІЙНА
ЕКЗЕКУТИВА
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

з нагоди

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

вітає

дюховенство УПЦеркви, центральний провід Союзу Українок Канади, редакцію „Промінь", членство по відділах та їх родини традиційним —

Христос Воскрес! — Воістину Воскрес!

Соня Бейзик, голова **В. Мулик-Луцик,** секр.

З нагоди Воскресення Христового
засилаємо привіт

всій нашій родині, приятелям і знайомим та бажаємо радісних святочних днів, здоров'я і добробуту —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ДМИТРО і ЄЛИСАВЕТА ЗАЛІЩУК
1235-10th St. East Saskatoon, Sask.

З Днем Світлого Воскресення Христового
вітаємо

нашу родину, наших приятелів, редакцію журнала „Промінь", членство Союзу Українок Канади та ввесь Український Народ радісним —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

СТЕФАН і МАРІЯ ГАРБУС
1918 Sommerfeld Ave. Saskatoon, Sask.

З нагоди Воскресення Христового
засилаємо

всій нашій родині, нашим приятелям, всьому членству відділу ім. О. Кобилянської в Саскатуні та редакції журнала „Промінь" найкращі побажання —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Маруся і Іван Воронюк
Саскатун, Саск.

Найщиріші побажання

з нагоди Воскресення Христового
засилають

всій своїй родині і приятелям радісного Великодня —

Христос Воскрес!

ІВАН і ЕМІЛІЯ ТАБАЧНЮК
507-2311 McEdwan Ave.
Saskaoon Saskachewan

З нагоди
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

ВІДДІЛ ПРИ КАТЕДРІ СВ. ІВАНА
В ЕДМОНТОНІ

шлен найкращі побажання

ВСЬМУ ЧЛЕНСТВУ СОЮЗУ, ЇХ РОДИНАМ, ПЕРЕДПЛАТНИКАМ ЖУРНАЛА І ВСЬМУ УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ РАДІСНЕ —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Ф. Кругляк, голова
М. Лазарук, кор. секр.

З нагоди Воскресення Христового

ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ
у Саскатуні

шле найкращі побажання

ВСЬОМУ ЧЛЕНСТВУ СОЮЗУ, ЇХ РОДИНАМ, РЕДАКЦІЇ ЖУРНАЛА „ПРОМІНЬ" І ВСЬОМУ УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ РАДІСНЕ

Христос Воскрес!

Маруся Воронюк, голова
Марія Гарбус, секр.

СХІДНЯ ПРОВІНЦІЙНА ЕКЗЕКУТИВА
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

з нагоди Воскресення Христового
вітає:

ДУХОВЕНСТВО НАШОЇ ЦЕРКВИ,
ЧЛЕНСТВО СКЛАДОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ
СУС і ВВЕСЬ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД
традиційним —
ХРИСТОС ВОСКРЕС!

В. Бойко-Даркович, голова
Ірина Мушка, референтка

З Радісним Святом

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ В ОТТАВІ

вітає

Всечесне Духовенство, Провід, все членство Союзу Українців Самостійників і ввесь український народ.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Люба Подольська, голова
Ірина Мушка, референтка

Найкращі побажання
з нагоди
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

всьому членству Союзу Українок Канади
та українському народові
по всьому світі

засилає

Paul's Music & Book Supply
222-20 St. West
Saskatoon Sask. S7M 6W9

Полотна, нитки, книжки, платівки, посилки пакунків в Україну і т.п.

По дальші інформації пишіть
на вищеподану ауресу.

Марія Ткачук — власник

З нагоди світлого Воскресення Христового

ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ ІМ. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ
У НОРТ БЕТЛФОРД, САСК.

засилають щиросердечні побажання Централі Союзу Українок Канади, Провінційним Екзекутивам, редакції журнала „Промінь, членкам Союзу по відділах, всьому духовенству і українському народові по всьому світі.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Марія Сохацька, голова
Кароля Білик, рефер.

З нагоди Воскресення Христового

ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ІМ. ДОНЬКИ УКРАЇНИ В РОБЛИН, МАН.

засилають святочний привіт Духовенству УПЦ, Централі Союзу Українок Канади, Редакції „Променя", членству по відділах та їх родинам і вітають традиційним:

Христос Воскрес! — Воістину Воскрес!

Анна Горбай, голова

Добр. О. Демчук, рефер.

З Днем Воскресення Христового

ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ ІМ. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ В МІЧАМ, САСК.

вітають всіх членок і провід організації Союзу Українок Канади, редакцію і читачок журнала „Промінь".

Одночасно засилають Великодний привіт всьому українському народові в Україні й у світі.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

З. Марковська, голова

О. Борса, секр.

З нагоди Воскресення Христового

ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ ІМ. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ в ЙОРКТОНІ, САСК.

вітають українську маму та засилають великодний привіт духовенству УГПЦеркви, всьому членству складових організацій СУС та їх родинам, редакції журнала „Промінь" та всьому українському народові радісне

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Наталя Плішка, голова

Олеся Піць, референтка

З Днем Воскресення Христового

ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ІМ. СВ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ ВЕРНОН, Б.К.

засилають щиросердечні побажання

всьому Духовенству УПЦеркви, Центральній Управі Союзу Українок Канади, редакції журнала „Промінь", всім членкам Союзу по відділах та їх родинам, і всьому українському народові, радісне

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Зіна Тимчук, голова

Настасія Микитюк, реф. „Променя"

P U-44
HAWRYSH MRS KATE
602-11112-101 ST
EDMONTON ALTA
T5G 2A2
OCT 85

ISSN 0380-2140

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

М. Холончук, Брендон, Ман.	3
Лорна Семко, Саскатун	2
Анна Костинюк, Виндзор	2
Орися Піць — Йорктон, Саск.	2
В. Калюжна, Лондон, Онт.	1
Галя Українець, Гамільтон	1
Оля Патрилюк, Реджайна	1
Марія Лазарук, Едмонтон	1
Т. Ременда, Канора, Саск.	1
М. Митрук, Мирнам	1
Нелі Микитюк, Вернон, Б. К.	1
Марґ. Ременда, Вест Ванкувер	1
Ірина Мушка, Оттава	1
М. Ющенко, Лондон, Онт.	1
Марія Білоус, Давфин, Ман.	1

Складаємо найщирішу подяку референткам і читачкам за придбання нових передплат, а разом з тим вітаємо нових передплатниць в рядах наших читачок.

Редакція

ПРЕСОВИЙ ФОНД

Відділ ім. Ганки Романчич, Саскатун — з членського чаю	$132.00
Відділ ім. Олени Пчілки в Йорктоні — з членського чаю	75.00
Відділ ім. Олени Пчілки в Норт Бетлфорді, Саск.	75.00
Василь Сойко, Сарнія, Онт. у пам'ять дружини	60.00
Відділ ім. Лесі Українки, Транскона, Ман.	50.00
Відділ ім. Лесі Українки, Стирджес, Саск.	30.00
Варвара Цимбаліста, Канора, Саск. (поправлене)	20.00
В. Шевчук, Форт Саск., Альберта	10.00
Мейбел Луцюк, Принц Альберт, Саск.	10.00
Ганя Крупа, Едмонтон	8.00
С. Журавецька, Де Па, Ман.	8.00
Добр. О. Сацевич, Бирнабі, Б. К.	8.00
Анна Ластівка, Вернон, Б. К.	8.00
Емма Верхомин, Едмонтон	8.00
М. Добровольська, Торонто	5.00
Д. Яремій, Донвел, Онт.	5.00
Ніна Кузьменко, Лондон, Онт.	3.00
Ангелина Френд, Чиливек, Б. К.	3.00
Добр. Критюк, Виловдейл, Онт.	3.00
В. П. Бойчук, Ґрімзбі, Онт.	3.00
З. Гречко, Торонто	3.00
М. Ґорчинська, Давфин	3.00

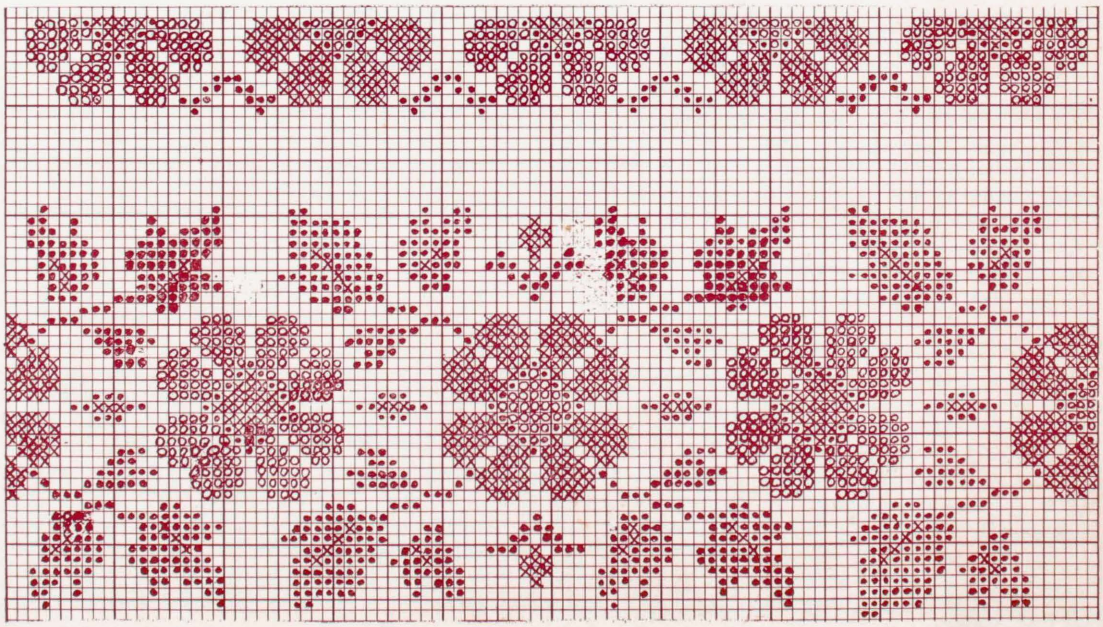

Львівський повіт: квітчастий взірець вишитий хрестиком — барви ниток:
• зелена, × червона, ○ жовта
Український Музей, Східна Філія
рисувала **І. Вахна**